

KNJIGA 13
KOLEKCIJA DRINJANIN

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/zds_ndh_drinjanin/2023-00_General_Drinjanin.htm
<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=6983&page=1>
<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=5135&page=13>

Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?
Prikaz rezultata str. 241/872

Tema: Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?

25-08-2014 13:59 [#241](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

IZVJEŠTAJ O SMRTI GENERALA LUBURIĆA – DRINJANINA

(Ovo je naslov pisma kojeg mi je poslao iz Pariza dr. Miljenko Dabo Peranić. Pismo je poslato s pošte: M.Dabo B.P. 32-06, Paris France 16 svibnja 1969. godine, dakle 26 dana poslije pogibije generala Drinjanina Vjekoslava Maksa Luburića. Kako će se vidjeti iz pisma da je pismo pisano na licu mjesta zločina, dakle u kući generala Drinjanina u Carcagente gdje je bila tiskara DRINAPRESS i gdje je on stanovao. Pismo su pisali u zajednici dva najistaknutija dužnosnika HNO pukovnik Stjepan (štef) Crnički i dr. Miljenko Dabo Peranić. Pismo je pisano na pisaćem stroju i najvjerojatnije na stroju DRINAPRESA. Pismo je meni poslato u San Francisco iz Pariza 16 svibnja 1969. Do slanja tog pisma iz Pariza je došlo poradi toga što dr. Peranić uz sebe nije imao moju adresu, te u zajednici napisano pismo je, po povratku u Pariz, meni poslao u San Francisko. Pismo je na dvije stranice i malo podugo. Neću ga razdvojiti u dvoje poradi sadržaja velike važnosti. Molim da se uvaži. Otporaš)

Otvorenom Zapovjedju Generala Drinjanina od dne 26 ožujka 1969. g. morao sam na put posjetiti Radne Skupove Europe. General je ostao sam.

Ima već godinu dana i pol, što je General primio u Drainapress i pod vlastiti krov – Iliju Stanića iz blizine Konjica. On je bio sin Generalova vojnika. Po provjerljivim podacima, taj mladić od 23 godina, bio je istjeran u Hrvatskoj iz škole, poslan na Goli Otok, kao izbjeglica došao u Španjolsku, te iz Madrida upućen Generalu. (Nedavno se je mogla čuti njegova verzija u seriji jugoslavenske tajne službe, kako je došao iz Madrida od Poglavnikove supruge Marije i prof. Pavla Tijana. Sve laž, mo. Otporaš) Rujna prošle godine ga je General otpustio, ne jer je posumnjao u njegovo rodoljublje, nego jer je svojim nekorektnim mladenačkim ponašanjem izazvao nezadovoljstvo i u kući i u tiskarni. General je Staniću dao novac za put i uzdržavanje za više dana, te ga otpustio.

Stanić je u Valenciji pao u ruke udbe (a on već bio Udbin agent s kodnim imenom Mangus, mo. Otporaš), kao i toliki mladi intelektualci bez posla po Europi. Željko Bebek (o Željku Bebeku se uistinu treba posvetiti jedna velika pažnja u svim ispitivanjima oko ubojstva generala Drinjanina, ne da se u njega sumnja, već, po samoj izjavi ubojice i Udbina agenta Ilije Stanića, koji kaže da je najprije došao kod Željka Bebeka i tu ostao neko vrije, te se kasnije sa Željkom uputio kod generala, mo. Otporaš) je već tada, navodno, bio u rukama UDBE. Tu otpočinje paklenska zavjera protiv

Generala. Stanić i Bebek putuju u Francusku ili Njemačku, valjda na “obuku” i po upute. Paklene osnove su tu zamišljene.

Bebek je bio napisao jednu knjigu (**JEDAN NAROD U OPASNOSTI, mo**), koju general nije htio uzeti u štampu Drinapressa, jer nije imala nikakve pozitivne vrijednosti. Ali sada, kako izgleda, srbokomunistička Udba daje Bebeku novac za tiskanje knjige, te je tako računala da će Bebek biti u tiskari prilikom tiskanja. U isto vrijeme će biti dosta posla (računala je Udba), te će Bebek predložiti Generalu da se Stanić ponovno primi u tiskaru. Tako – po računu Udbe – u tiskari će biti i Bebek i Stanić, koji će u trenutku x ubiti Generala. Izgleda da Udba daje Bebeku novac, kupuje auto jer će trebati mnogo putovati te oko 9 studenoga prošle godine, najprije Bebek, a onda Stanić ulaze u tiskaru i imaju pristup u Generalov stan.

Oko 15 studenoga General po službenoj dužnosti putuje u Madrid, i kad se vraća (oko 20 studenoga) nalazi u kući – jer je poznato da je General bio oprezan – željeznu motku dugu oko 60 cm. Sumnja je pala i na Bebeka i na Stanića. 22 studenoga 1968. dolazim k Generalu, nalazim i drugu sličnu motku na drugom mjestu u kući. Savjetujem odmah Generalu da ih obojicu istjera i ne dozvoli im ulazak u kuću. Početkom veljače ove godine stiže i brat Dabo-Peranić iz Pariza. Sada zajednički tražimo od Generala da istjera Stanića. (Bebek više nije dolazio, jer je njegova knjiga bila završena.) (Dr. Peranić u svojoj knjigi **POGIBIJA GENERALA LUBURICA** piše na str. 46/47 : “... Odbili smo je tiskati i General i ja. Neozbiljna. Bebek nije imao osnovnog znanja da bi mogao napisati nešto ozbiljno. Nismo se htjeli brukati u Drina.pressu.”

Začudio sam se zato Generalovom pismu od 16 Listopada, samo 11 dana poslije nego što se Bebek bio pojavio sa Stanićem u mom stanu u Paris-u. General mi piše:
“Tu je Željko Bebek, sa knjigom, Vjerujem da ćemo tiskati. Konačno se odlučio: ili mora platiti, barem nešto, ili se knjigu prodaje u vlastitoj režiji. Trećega nema. Valjda je probao svugdje. (**Ovo polje treba ispitati. Željko Bebek nije imao novca za tiskanje knjige; sada ga ima. Tko mu ga je dao ili posudio? Nestaje ga sa Stanićem u rujnu 1968. god. Vraća se natrag kod generala Drinjanina i nudi da sada ima “nešto” novca za početi tiskati knjigu,mo. Otporaš**) Ja nisam osoban, a on je mald, i možda je već i pametniji”.

Ali General ostao Luburićem. Nije htio poslušati. Nije htio poslušati savjete. – Ali važnije je druga stvar: Svima je Vama dobro poznato da General nikada nije htio napustiti svojeg vojnika. Poznato je kako se založio za obranu Srećka Rovera. (**Srećko Rover je bio optužen da je radio za Oznu, odnosno Udbu i kao vodič imenom “Bimbo” u Kavranovoj AKCIJA DESETI TRAVNJA 1947-1948 godine, izravno skupinu koju je vodio davao Ozni-Udbi u ruke, mo**). Ponovio se isti slučaj. General nam je rekao: ” Sumnjam više na Bebeka nego na Stanića. Ako je dakle Stanić nevin, onda bacam na ulicu sina mog vojnika koji je dao život za Hrvatsku”.

General nije Stanića istjerao. Stanić ga je ubio u nedjelju 20 travnja oko 11 sati strahovitim udarcem u tjele spomenutom željeznom motkom, a onda ga izbio nekoliko puta velikim nožem. Bio sam tada po Otvorenoj Zapovijedi u Njemačkoj, brat Dabo-Peranić u Parizu, a Slavko (**Logarić, mo**) dvadesetak kilometara daleko na putu u Cargagente. Generalovo mrtvo tijelo je nadjeno u ponedjeljak ujutro od radnika u tiskari, jer je krv probila kroz pod. (**Nastojat ću prikazati što bolje mogu skicu stana generala Drinjanina. Skicu je stavio dr. Miljenko Dabo Peranić u svojoj knjigi POGIBIJA GENERALA LUBURICA na str. 30. Ja ju ne mogu prislikati i staviti ovdje. Stan je bio na prvom katu a tiskara DRINAPRESS prizemno. Čitajući ovaj opis, kuhinja je na lijevoj strani, zatim spremnište, do spremniša je dnevna soba sa hodnikom i dvoja vrata iz kojeg se ide lijevo u dnevnu sobu a desno u spavaću sobu. Do spavaće sobe je nužnik u koji se ulazi sa hodnika između vanjskog zida i soba, dvije spavaće sobe. Pri kraju kata iz hodnika vode stepenice dolje u prizemlje gdje se je nalazila tiskara DRINAPRESS i mnoge stalaže knjiga i kutije dokumenata, mo. Otporaš**)

Pokopan je veličanstveno uz učešće dobrih naših španjolskih Franjevaca u Cargagente-u, te sudjelovanje starih boraca španjolske Plave Divizije, koji su ga voljenoga ovdje od svih, nosili na svojim junačkim ramenima na vječni počinak. Starješine Franjevaca su pitali najstarijega generalova sina Domagoja: ” Da li je Tata želio biti zakopan u grob ili raku, i da li u civilnom ili vojničkom odijelu?”. Domagoj je odgovorio: ” Tata je bio vojnik, pa neka ga se pokopa kao vojnika, a uvijek je želio da ga se položi u zemlju “. General je naime volio tu zemlju Španjolsku kao i svoju dragu Hrvatsku.

General je toliko puta rekao da bi želio umrijeti kao Ustaša, što je cijeloga svojeg života i bio. Sada počiva vječni počinak u svojoj ustaškoj uniformi, s odlikovanjima koje je imao na prsima za vrijeme ceremonije, ([druga strana pisma, mo.](#)) dignuta su, metnuta u njegovu ustašku kapu i predana zapovjedniku Plave Divizije, da se on pobrine da sve to dodje u ruke Generalovom najstarijem sinu Domagoju, kada dodje u zrelu dob. Domagoj je sada 14 godina, Drina 13, Vjekoslav 12, a najmladjoj Marica je 11 godina.

Nemamo još ovlaštenje dati podatke (jer je to stvar istrage, a još nije sve ni potvrđeno) o titovskoj srbokomunističkoj udbaškoj mreži koja se splela oko Generala, a za koju je General znao. Zapanjit će se svaki Hrvat (kada za to dodje vrijeme) i pitati da li je to moguće. Naš brat X. ([ne znam tko bi mogao biti ovaj “naš brat X.”, mo](#)) bio je samo nekoliko sekundi daleko od iste sudbine Generalove. ([ovo je vrlo važno znati: Tko je taj X. koji je bio samo nekoliko sekundi daleko od iste sudbine Generalove, tj. smrti?, mo.](#))

Smijemo Vam za sada dati do znanja samo ovo: Jedino se naš Slavko Logarić, najmladji Generalov živi vojnik u emigraciji, našao uz grob Generala i vidio mu patničko lice. Slavko je išao obezumljen kao vjerni pas oko groba svoga gospodara. I ako su mu orošene oči smetale, ([ovdje se za sigurno misli reći da je Slavko Logarić plakao i oči su mu bile pune suza, mo](#)) ipak je vidio mrsku srbokomunističku zastavu koju su u odsutnosti ostalih Hrvata Udbaši postavili na jedan vijenac namjesto naručene hrvatske trobojnice. ([Evo šta o tome kaže dr. Dabo Peranić u svojoj knjigi POGIBIJA GENERALA LUBURIĆA na str. 55/56:](#)

“...Pogrebu je prisustvovao i Vel. Beluhan, kojemu su “povjerovali” vršiti obred pokopa; sklon sam povjerovati da su to vlasti htjele radi toga da bi što otkrile, te ako je to tako onda se nisu prevarile...”

Normalno je da je Vel. Beluhan naručio vijenac. Dopuštam da se Španjolac mogao prevariti i naopako postaviti hrvatsku vrpcu i na takvoj ispisati natpis Vel. Beluhan. Ali nemoguće mi je dopustiti da Vel. Beluhan nije vidio svoj vijenac, te da nije ugledao četničku namjesto hrvatske zastave. ([ovdje dr. Peranić govori o četničkoj zastavi, dok pukovnik Štef Crnički u svojem Izvještaju govori o “srbokomunističkoj zastavi”, mo](#)) ...

Naime, kada se već obred završio i lijes trebalo položiti u grob, netko je pokrenuo pitanje da bi Generala trebalo položiti u grob s hrvatskom nacionalnom zastavom. Svi su čekali – i svi nešto očekivali, ali nitko nije nalazio riješenja. Pitali su Domagoja, da li je u kući koja hrvatska zastava. Potvrdio je. Otišli su je tražiti. Nisu je našli.

Kao “slučajno” našao se tu Oreč, ([Jozo Oreč, kako se je kasnije pričalo da je bio član HRB, je ubijen u Johansburgu 1979 god., mo](#)) i kao “slučajno” je rekao da je tu takva zastava. Držao ju je zamotanom. Svi su slušali i gledali. Tko ju je odmotao, Logarić se više ne sjeća, jer više ništa nije vidio pred sobom; vidio je samo odmotanu četničku zastavu s velikom mrtvačkom glavom, koju su upravo htjeli položiti na Generalov lijes. U zao čas! Logarić je skočio kao bijesan tigar, zgrabio četničku zastavu i počeo ju kidati na očigled svih prisutnih. Svi su uzbudljivo gledali. Logarić ju je uzeo za dva kraja, te ju pokušao rastrgnuti preko koljena. Jaka svila nije popuštala. Redarstveni se časnik domisli podvali – i Logariću pruži nož. Vjerni Generalov vojnik odreza četničku mrtvačku glavu, sastavi krajeve, preokrene i napravi hrvatsku trobojnicu...

Logarićev pogled zaustavi se na jednom vijencu. Bacio se i na nj. I njega je počeo trgati. Bio je to vijenac Vel. Beluhana s natpisom "Sinu Hrvatske – Padre Eugenio" (Eugen Beluhan Kostelić, duhovnik Hrvata u Španjolskoj i rector Crkve sestara "Esclavas del Corazon se Jusus" u Gandiji, napisao knjigu STEPINAC GOVORI, Valencija, 1967 .mo. Otporaš)- – na plavo-bijeloj-crvenoj četničkoj traci...(Posvetila Ti se ruka, Logariću, Tvoja desnica, spriječivši obeščastiti Generalov grob!) (Za podsjetiti je da je dr. Peranić stigao u Cargagente u četvrtak 24 travnja a pogreb je bio u utorak 22 travnja. Dakle, još su uspomene freske i vijenci svježi, mo)...” kao bijesni tigar se bacio na nju, pogotovu na drugu veliku srbokomunističku zastavu s velikom crvenom zvijezdom u sredini, koju su već udbaši počeli pripremati da njom pokriju Generalovo tijelo na vječni počinak, nadajući se da će se vječno nasladjivati svojom paklenskom osnovom – da su Generala s njom pokopali. Ali hrabri Maksov vojnik Slavko je kidao i kidao mrsku crvenu zvijezdu na oči svih prisutnih, i trebalo je da mu vjerni Generalov prijatelj Španjolac dade nož (jer je vidio da se bez noža ne može) da iskida to mrsko srbokomunističko strašilo, te da na koncu sastavi oba kraja rastrgane srbokomunističke zastave i na ruševinama jugoslavenstva uskrsne hrvatski barjak crven-bijeli-plavi. – Jest, nad grobom Generala viteza Luburića se vodile bitke, u kojoj je Hrvatska ruka shrvala u prah srbokomunistički simbol. I dat će Svemogući Bog da će uskoro tako i biti.

Tek četiri dana poslije Generalova umorstva stižemo potpisani (Štef Crnički, mo. Otporaš) i brat Dabo-Peranić, svaki svojim putem. Pogreb je bio obavljen već u utorak dne 22 travnja u 11 sati. Mi smo bili obaviješteni indirektnim ali pouzdanim putem sutradan u 11 sati, i stigli slijedeći dan (24 travnja), jedan u šest a drugi u sedam sati predvečer. Udbaška mreža se odmah razotkriva. Istražni organi se usmjeravaju na pravi put. Otkrivaju se strahote, koje još nije dozvoljeno iznijeti na javu da se konci istrage ne prekinu. Udba dolazi do takve drskosti (videći da su ostali četiri dana neotkriveni) da je tražila dozvolu ući u Generalov stan. Naravno, nije joj uspjelo, jer plemeniti Španjolac znade razlikovati dobro od zla.

Uz Generalov grob još su svježe iskopana tri druga. Kad smo ih vidjeli, simbolički ili stvarno, bila su namijenjena nama trojici. Ali se mi ne damo da nas u njih pokopaju, premda bi nam bila najveća hrvatska vojnička čast da snijemo vječni san uz bok našega Generala.

Stjepan Crnički, (zadnji preživjeli Generalov suborac iz Janka Puste) potpis

Ovdje je nadodano rukopisom dra. Miljenka Dabe Peranića. Dr. Miljenko Dabo Peranić je moj vjenčani kum:

” Dragi Milane, stigoh u Pariz iz pravog razbojišta. Ovdje i gore. (misli se na situaciju u Parizu. Koliko sam kasnije saznao neki istaknuti Hrvati Pariza, inači naši dobri prijatelji i suradnici su u odsustvu Dabe Peranića iz Pariza za ovo vrijeme dok je on bio u Cargagente, posumnjali u njega te počeli najozbiljnije širiti vijesti da je dr. Peranić sudjelovao u ubojstvu generala drinjanina. O tome najbolje dr. Peranić piše u svojoj knjizi POGIBIJA GENERALA DRINJANINA, mo) Primio tvoju pošiljku. Izvini mi bratski. Drži se čvrsto! Nastavljamo radom. Pozdrav Annie (moja supruga, mo) i svima.”

Tvoj Miljenko.

25-08-2014 14:09 [#242](#)

[NorthStand](#)

Banned

Datum registracije

Nov 2010

Poruke

19,203

Maks Luburić je penicilin za srbe i komuniste, čestitam generale Drinjanine ako išta barem ste im naplatili danak u krvi, znajući kako će oni s nama postupat kad " preko vode dođu do slobode ". **ZA DOM SPREMNI!**

25-08-2014 14:52 [#243](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

ZA DOM SPREMNI i tebi dragi brate NorthStand. Znam da znaš, znam da mnogi znaju da ubrzo izlazi knjiga **PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA** u nakladi povijesnog instituta Zvonimira Despota. Tu, u toj knjigi će biti nekoliko stotina pisama a knjiga će biti - ili u dvije knjige ili - nekih 1000 stranica. Uzelo mi je dugo vremena dok sam to sve pripremio i ovog svibnja mjeseca sam bio u posjeti u Domovini, pronašao izdavača, dao mu rukopis, ugovor potpisao, i uz pomoć Boga Velikoga knjiga izlazi, ili trebala bi izići do konca listopada.

U tim pismima Maksa Luburića, generala Drinjanina, bit će raznih tema: stvaranje Ustaškog Pokreta, ubojstvo generalova oca u Trebinju 1918., odlazak u prvu emigraciju, dolazak na Janka Puszta, vojničko treniranje, povratak u Hrvatsku u travnju 1941., zauzimanje važnih i odgovornih dužnosti u NDH, Jasenovac, borbe protiv četnika, partizana, talijanskih fašista i njemačke vojske koja je šurovala i sa četnicima i sa partizanima, priprema za obranu grada Zagreba, povlačenje, Bleiburg, povratak u Hrvatsku, borbe protiv OZNE, ranjivanje, odlazak ponovno u Mađarsku na liječenje, druga emigracija, dolazak u Španjolsku, pokretanje Ogravtskog narodnog Otpora, razlaz od Poglavnika, zimski sam od četiri godine (1956-1960), tiskara DRINAPRESS, ZAUZIMANJE STAVA i mnogo i mnogo drugog važnog materijala, sve vezano za oslobođenje Hrvatske. Nastojte ne ispustiti priliku si nabaviti ovu isključivu i nada sve vrlo važnu hrvatsku povijesnu knjigu. Hvala. Otporaš.

26-08-2014 03:33 [#244](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Prvotno napisano od **Aryan Sentinel**

Prvotno napisano od **Otporas**

Bog! prijatelju Aryan Sentinel,

Prvo, nije mi namjera miješati kruške i jabuke u istu vreću. Ja sam htio s onim naslovom o Mladenu Schwartz-u razviti dijalog svake vrsti kao bih imao priliku iznijeti moje stavove o onim žiteljima koji su se rodili u Hrvatskoj a istu ne smatraju kao svoju domovinu po rođenju. Tu sam htio, malo po malo, razviti povijesne dodire Srba kako su se povijesnom silom i prilika doseljavali u našu

Hrvatsku, te ponajviše kako ih je mrzitelj Hrvata, na svu žalost hrvatski ban od 1883-1893., Karlo Khuen Hedervary (1849-1918) pomagao do te mjere da im je on među prvima rekao da oni nisu nikakovi Hrvate pravoslavne vjere, nego da su oni Srbi. Tako je to počelo. Tu sam htio razviti dijalog, ništa više i ništa manje. Bilo bih mi uveliko žao ako bi me banirali s ovog vrlo vrijednog portala.

Drugo, što se tiče stvarni žrtava u Jasenovcu, mišljenja sam da će proći još dugo vremena da se o tome počme trijezno, temeljito i s dokumentiranih uglova pisati. Svakom slijepcu - a da ne kažem glupanu - bi trebalo biti jasno da u ono mržnjom zadojeno vrijeme na svako hrvatstvo u svibnju 1945. godine kada su partizanske, i gle čuda!, srpske jedinice došle u Jasenovac 9, 10 i 11 svibnja, da nije bilo Hrvata, ni komuniste ni partizana, koji bi se mogao opirati tadašnjim srpskim partizanima i reći im da ostave svu arhivu i dokumentaciju u Zagrebu, umjesto da ju nose u Beograd. Čak i dandanas se u beogradskom muzeju nalazi Poglavnikov blandirani Mercedes kojeg mu je Hitler poklonio. Navodno su srbi mrzili i Hitlera i Poglavnika, ali su voljeli Poglavnikov Mercedes.

Treće, Ilija Barbarić (1922-) je još živ i živi u Rio de Jenerio u Brazilu, je napisao knjigu: "NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA JE BILO PRAVO IME". Knjiga je tiskana u naklada Bošković u Splitu 2010. godine. Tu Ilija Barbarić iznosi kako je on došao u Sabirni logor Jasenovac 1942. godine i bio zadužen kao knjigovođa za svaki ulazak i izlazak svih osoba, što je tko radio, broj umrlih prirodnom i nasilnom smrću, gdje isplicito spominje da ih je najviše umrlo od tifusa i drugih raznih bolesti, sve u pomanjkanju liječničke njege, te da ih je sve u svemu do početka svibnja 1945. godine umrlo oko dvije tisuće.

Četvrto, poštovani i dragi prijatelju Aryan ja sam otvorio temu "**Kako se je stvarao Jesenovački Mit**" i tu sam htio razviti dijalog i razraditi tu temu. Ako skokneš na stranice "**Tko je Maks Luburić**" i tu ćeš naći jedno pismo generala Drinjanina kojeg je pisao dru. Miljenki Dabi Peraniću 1967. godine u kojem kaže "...da mu je savijest čista i da je spomenik žrtava rata u Jasenovcu napravljen točno kao po njegovu planu ..."

Kada sam primijetio da ljudi ne žele komentirati ni iznositi svoje stavove glede Sabirnog Logora Jasenovac, i ja se počimam malo hladiti, što mi nije nikako drago.

Eto, dragi moj prijatelju Aryan to su bili moji motivi. Tebi želim sve najbolje i daj, nađimo načina kako zainteresirati čitatelje da malo više posvete pažnji i događajima isprepletenim oko NDH i Ustaštva.

Bog! Primi iskrene i srdačne pozdrav.

Otopraš. ZDS!

Puno hvala na preporuci za ovu knjigu! Znači Barbarić kaže se brojka kreće oko 2 tisuće umrlih. To su otprilike realne brojke koje sam povremeno pročitao i u nekim drugim izvorima. Budem baš nabavio tu knjigu i pročitao je.

Ako naiđeš na još kakvih informacija o Jasenovcu, pošalji mi to preko privatne poruke. Zanimaju me takve informacije iz prve ruke (kakve iznosi Barbarić), znači od nekoga tko je doslovno bio tamo i tko je svojim očima vidio što se tamo dešavalo.

Trenutno sam u fazi istraživanja, no kad prikupim potrebne podatke imam u planu iznijeti moje viđenje o Jasenovcu. Također planiram posvetiti jedan thread katastrofi koju je hrvatski narod doživio u zadnjih 100 godina zbog projekta "Velike Srbije".

Uglavnom hvala na informacijama prijatelju i nadam se da te ovi neće banat. Ja sam učinio koliko

sam mogao da te zaštitim, ali konačna odluka je na moderatoru. Nemoj im u idućim danima davat više povoda i nadam se da će sve biti u redu. Ako imaš malo slobodnog vremena molim te probaj pročitat knjigu Vječna religija prirode, jer će ti otvorit oči na mnoga pitanja u pogledu židovskog osvajanja svijeta.

ZDS!, i čujemo se.

Poštovani i dragi prijatelju Aryan hvala i tebi da si mi se ovako lijepo javio. Nabavi svakako tu knjigu Ilije Bagarića. Ja ju imam i trenutno je kod jednog prijatelja - a nije izgubljena - koji se također bavi istraživanjem istinitih činjenica vezane za Jasenovac.

Za tvoju informaciju ja sam posljednji Pročelnik Hrvatskog Narodnog Otpora. Mije je ime Mile Boban.

Ja sam taj koji sam 21 siječnja raspustio organizaciju HNO i dao sve u ruke dru. Franji Tuđmanu u Clevelandu na prvog **Konvenciji Hrvatske Demokratske Zajednice.** Nedavno sam stavio na ovim stranicama sliku sa doktorom Tuđmanom, ne da istaknem sebe, nego da istaknem ulogu HNO u stvaranju Hrvatske Države u obliku RH. Ministar Gojko Šušak je moj prijatelj i ja sam mu bio Pročelnik. Ovo spominjem info i povijesti radi.

Bilo bih mi posebno drago da izmijenjivamo neke info glede Jasenovca. Ja sam taj koji je pripremio knjigu **PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA** koja izlazi ubrzo. Moja je jedina želja, na kojoj radim preko dva desetljeća, da se osvijetli istiniti slučaj Jasenovca. Neću se pohvali, niti se želim pohvaliti, ali posjedujem skoro tisuće pisama generala Maksa Luburića. Ta pisma je on pisao svojim suradnicima, uključivši i moju malenkost, kroz desetljeća, a ja sam ih prikupio kako bih mogao dati jednu istinitu viziju o Jasenovcu.

Moj vjenčani kum dr. Miljenko Dabo Peranić (1925-1994) je bio Član Glavnog Stana Hrvatskog Narodnog Otpora, desna ruka generala Drinjanina, koji je uz generala napisao **PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA** a koja je izišla u Istarskoj Drini 1964. godine strana 18-21. Ja ne znam koliko ti pratiš i čitaš što ja donosim na ovim stranicama na temi: **Tko je Maks Luburić.** Ja sam ta pisma, preko pet stotina njih, iznio na Forumu Dnevno.hr, dok je taj Forum postojao. To sam - i srećom da jesam - sve stavio u Word tako da sve imam sačuvano. Zato si ti vrlo dobro primijetio da ja često "paste", što je istina, jer ono što ja sada tu stavljam sam već jednom napisao, pa ćeš me razumjeti zašto ja to samo kopiram i tu stavljam, a jamčim da je sve originalno kako sam to napisao prije par godina.

Samo se ti meni, dragi prijatelju javi za svaku potrebu. Ja ću biti najsretniji ako ti u bilo čemu mogu pomoći, jer se ne radi o nama nego se radi o našoj Hrvatskoj.

Za mene, u mojim godinama, nema više nikakove tajne. Za mene postoji samo istina i to ona **NAŠA HRVATSKA ISTINA.** Sve što ti pišem u privatnom sandučiću, ako smatraš da je za javnost, slobodno stavi. Jer ljudi vole "poštu", i to tuđu, čitati. A tako i na taj način ljudi se upoznavaju, izgrađuju, nadopunjavaju i rekao bih usavršavaju.

Hvala ti na svakoj pomoći da me ne baniraju. U ovom slučaju, o baniranju, pade mi na pamet jedna generalova izreka koju je rekao u svojem famoznom govoru Hrvatima za dan hrvatske državnosti Desetog Travnja 1968. godine: **"Reci istinu i razbiše ti glavu!"**

Iskreni i srdačni pozdravi iz Texasa.

Bog! Otporaš
ZDS!

29-08-2014 14:47 [#245](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

(1) Koliko god se je do sada o Maksu Luburiću pričalo i pisalo, i koliko god će se još uvijek pisati o Maksu Luburiću, ne zaboravimo jednu stvar, o njemu će se pisati (po)najviše onako kako ga je nać hrvatski neprijatelj desetljećima prikazivao, sve dotle dok istiniti stručnjaci **ISTINE I POVLJESTI** ne počmu iznositi i pisati o Maksu Luburiću pravu i živu hrvatsku **ISTINU**, kao što ovaj Francuz Christophe Dolbeau piše i iznosi.

(2) Da je Maks Luburić uistinu i bio ono i onakav kako ga naš hrvatski neprijatelj opisiva, čovjek najgore vrsti, samo da nije bio Hrvat i bez straha da se nije borio za Hrvatsku, naš hrvatski neprijatelj bi sve to već davno bio zaboravio.

(3) Dr. Ante Ciliga je u novini Chikaške Danice koncem 1969. godine napisao (neću moći citirati, mo) da se Maks Luburić nikada nije borio za koristoljublje, za bogatstvo, za osobne probitke, što mu svakako uveličava njegovu žrtvu i požrtvovanost u borbi za Hrvatskom Državom. To je jedno najveće nacionalno odlikovanje koje će mu ne sumnjivo hrvatski narod dati kad bude prolazilo njegovo mrtvo tijelo kroz naš Zagreb do njegovog posljednjeg počinka u njegovom rodnom Ljubuškom.

(4) Ako je to tako, a to je tako!, onda je **NAŠ MAKS LUBURIĆ** simbol državotvornog hrvatstva, simbol **GRANICA NA DRINI**, simbol **NDH**, simbol **USTAŠTVA**, simbol borbe za **HRVATSKU DRŽAVU**, simbol borbe protiv svake korupcije, simbol poštenja, simbol skromnosti, simbol patnje, simbol oprostjenja između dviju hrvatskih zaraćenih struja, simbol zajedništva hrvatske desnice i ljevice, **SIMBOL HRVATSTVA KAO ŠTO JE ISUS KRIST SIMBOL KRŠĆANSTVA**.

(5.) Ubrzo u Zagrebu izlazi knjiga **PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA**. Knjiga će svakako razotkriti mnoge do sada nepoznate stvari i dogodovštine zbivanja rata za vrijeme NDH, povlačenje HV, Bleiburg, borba protiv Ozne/Udbe, druga emigracija, dolazak u Španjolsku, ponovno pokretanje Hrvatskog Narodnog Otpora, razlaz od Poglavnika, zimski san od četiri godine 1956-1960., tiskara DRINAPRESS, časopisi DRINA, novina OBRANA, i mnogo drugih povijestnih zanimljivosti.

(6) Svaka hrvatska kuća bi trebala imati ovu knjigu **PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA**.

(7) Svaka Hrvatica i svaki Hrvat bi trebali imati ovu knjigu **PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA**.

08-09-2014 21:21 [#246](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

MNOGO SE JE PISAO O MAKSU LUBURIĆU A VRLO MALO O NJEGOVOJ DJECI.

Maks Luburić je bio oženjen Španjolkom Isabel Hernaiz 19 studenog 1953. Vjenčao ih je Fra. Branko Marić a vjenčani kum im je bio dr. Andrija Ilić. Imali su četvero djeca: Domagoj 1954., Drina 1956., Vjekoslav 1957. i Mirica 1958. Kako se je general Luburić stalno bavio prikupljanjem razbacanih starih hrvatski boraca i pronalazak novih, u tome teškom i nesebičnom radu nije naišao na potporu tada mnogih istaknutih hrvatskih prvaka Ustaškog Pokreta, pa ni samog Poglavnika. Kroz to vrijeme sustavnog rada u okupljanju Hrvata pod jedan stijeg, dolazi do nesuglasica između supruge Isabele i generala Luburića. Te nesuglasice su konačno rezultirale rastavom braka, nisam točno siguran kada, mislim 1960. godine. Kroz knjigu **PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA** koja ubrzo izlazi iz tiska, moći će se mnogo više o tome saznati iz prve ruke, tj. iz ruke generala Drinjanina.

Ne ulazeći u razloge rastave braka, sud je dodijelio djecu Ocu, tj. Maksu Luburiću, koji se je Otčevom i roditeljskom ljubavlju brigao za djecu. To svjedoče brojna pisma koja se mogu pronaći u spomenutoj knjizi. O tome malo i Padre Oltra spominje u ovom pismu, dolje priloženom. O tome je i pukovnik HOS-a Štef Crnički pisao Ratki Gagri odmah poslije pogibije generala Drinjanina, kako je imao problema sa bivšom gospođom Luburić.

Prva stranica pisma fra. Miguel Oltra kojeg je pisao Ratimiru Gagri u Toronto 16 ožujka 1970. Kopija ovog pisma napravljena je iz originala, kojeg pisac ovih redaka posjeduje. Pismo je sa španjoskog preveo prof. Ivan Prcela 30 travnja 1970., te poslao Ratki Gagri. Ja ću, prije nego predem na sadržaj prevedenog pisma, dati jedan mali rezume, osvrt na **Fra. Miguel Oltra** i na djecu Maksa Luburića, koja su, hoćeš nećeš - a najmanje našom hrvatskom krivnjom - potpuno zaboravljena i rekao bih otuđena.

Fra. Miguel Oltra Hernandez (1911-1982) je najviše poznat među Hrvatima kao **"Fra. Padre Oltra"**. Padre Oltra je rođen u jednom malom mjestu Benifallo de Valdigna, blizu Valencije. Iako je pastoralno djelovao u raznim mjestima, među kojima je i Carcaixent, tj. Carcagente, gdje je i general Drinjanin živio, iako je svojeg plodnog života najviše sproveo u povijesnom samostanu Francisco El Grande u Madridu, gdje se je često general vraćao.

Padre Oltra je uživao veliki ugled među španjolskim misliocima, političkim i vojnim uglednicima, a posebno je bio vrlo cijenjen kod generala Francisca Franca.

Padre Oltra je preko Ev. Dra. Ivana Šarića i fra. Branka Marića upoznao i generala Vjekoslava Luburića početkom pedesetih godina. Kada ja Padre Oltra saznao svu istinu i tko je general Luburić, dao mu je ime **Vicente Perez Garcia** koje je general zadržao sve do dvoje smrti u Carcagente 20 travnja 1969.

Sada prilažem pismo Padre Miguel Oltra Hernandez-a. Staviti ću ga "italique", tj. kosim slovima. Pismo počima:

"16. ožujka 1970.
gg. Ratimiru Gagro i Paul Tokich.

Moji dobri i vrijedni prijatelji:

Za Božić sam primio Vašu čestitku s čekom na 400 dollara od Montreal Bank (br. 1190.0385) na

ime Domagoja Luburića, starijeg sina našeg nezaboravnog prijatelja. Vraćam Vam ček i savjetujem Vam da naše rješenje, e da novac koji šalžete bude zaista za djecu. Imajući na umu, kako se je udovica Luburić vladala za života i još se vlada nakon smrti mojega prijatelja, mislim da bi bilo zbog toga što sam Maksov prijatelj i brat, ta gospođa mene ni u slici ne može vidjeti. Čestitam Vam i zahvaljujem Vam se na zanimanju, koje hrvatski Otpor pokazuje za Luburčevu djecu i molim Vas da ih ne zapustite u poteškoćama, za sada, ne držim da se majka prema njima slabo vlada, ali u budućnosti ne znamo, slučaju da se majci nešto desi. U vidu ovoga, o čemu sa i sa Stjepana Crničkog obavijestio, možete učiniti slijedeće:

1.) Može se otvoriti tekući račun u Torontu ili ovdje u Madridu, gdje će se polagati novci koje hrvatska emigracija bude slala za djecu. Naprave se papiri, ovjereni po javnom bilježniku, s osiguranjem da se u novac ne smije dirati dok djeca ne postanu punoljetna. U dokument se može uključiti i posebna stavka, da u slučaju potrebe novac mogu pridigniti one osobe, koje Vi opunomoćite, ali samo u korist djece.

2.) Ako se odlučite za tekući račun u Španjolskoj i želite da Vam ja to uredim, morali biste dostavite čekove na moje ime i ja bih kod javnog bilježnika izradio papire i povremeno bih Vam javljao stanje Bankovnog Računa. Ako se odlučite račun otvoriti tamo u Canadi, smatram da je i to u redu.

Pokušavao sam vidjeti djecu nakon smrti njihova otca, ali mi nije uspjelo. Djeca me jako vole a i ja njih isto tako. Pokušat ću naći načina da ih vidim u školi, gdje se, kako doznajem, nalaze kao nutarnji đaci.

Djeca Vam se, zbog držanja majke, neće moći zahvaliti. Kad se pruži prilika i ako bude moguće, pokušat ću im dati Vašu adresu, da neka Vam se zahvale. Mnogo me veseli da ovu dječicu ne zaboravite.

Oprostite mi na ovom što Vam velim! Maksova smrt je mene vrlo jako pogodila. U onim danima (ima tome godina dana) bio sam jako bolestan i vijest mi je skoro smrt prouzrokovala. Možete biti uvjereni, da će Maksova smrt donijeti Blagoslova Mučeničkoj Hrvatskoj. U Carcagente-u je ostavio divno ime i divan primjer. Malo se može naći ljudi kao Luburić, a narodi koji imaju čast ubrajati ih među svoje Heroje mogu biti ponosni da neće propasti, uzprkos poteškoćama.

U posebnom omotu Vam šaljem letke u spomen njegove smrti, s mojim natpisom i s natpisom Luis Antonio iz Barcelone. U kratkom opisu (Epitafiju) pokušao sam ocrtati njegovu dušu. Ujedno Vam šaljem jednu novinicu, koju izdajem u ime svjetskog Svećeničkog Pokreta kojemu sam predsjednik. Ima nas 13.000 (trinaest tisuća) svećenika. Tek započinjemo! Molim Vas uručite Vjesnik hrvatskim svećenicima, ne bi li nam kojim darom pomogli. Zbog delikatne situacije i krize unutar svete Božije Crkve, podiga sam kristov barjak, da se suprostavimo tolikoj izdaji i apostaziji. Bog nas blagoslovlje. U dolini palih (Valle de los Caidos) (**Tu u toj VALLE DE LOS CAIDOS = DOLINA PALIH, general Franco je dao izraditi zajednički spomenik svim onim Španjalcima koji su se borili za Španjolsku u redovima crvenih međunarodnih brigada, tj. komunista, gdje je bilo i Titovih kamarada u borbi protiv Španjolske, kao i onima koji su se borili protiv međunarodnog komunizma a za dobrobit španjolskog naroda. Tu se vidi velika razlika između španjolskih rodoljuba za spas Španjolske Države, i hrvatskih "rodoljuba Mesića, Josipovića i njihovih DERNEKAŠA" za spas Hrvatske Države; da se, recimo, na vrh Velebita napravi jedan zajednički spomenik i onima koji su se borili u redovima Bojnih, kao i onima koji su se borili u redovima Brigada, tako da se i tu, već jedno, stavi točka na to poglavlje. Otporaš.)** održao sam Međunarodni Kongres s predstavnicima Delegacija od 10 naroda. Ovo je bila manifestacija posvemašnje vjere, odlučnosti i junaštva protiv neprijateljima oduvijek. (**Ja bih ovo preveo kao: ...protiv vječiti neprijatelja, mo. Otporaš**) Zadovoljan sam i od prijatelja tražim da mi pomognu u ovom pothvatu od važnosti za sve katolike u svijetu. Bog Vam unaprijed platio!

Izručite moje tople pozdrave dobrim prijateljima i svećenicima Velike Hrvatske nacije, koju ćemo vidjeti visoko uzdignutu i punu života, jer je vjeru sačuvala i mučeništvom ju popratila.

OVO ZAUVIJEK VRIJEDI!

Računajte uvijek s dobrim prijateljima Hrvatske!

Fra. Miguel Oltra.

11-09-2014 20:19 [#247](#)

[Bobani](#)

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

HRVATSKA I USTAŠTVO (41)

"Mnogo puta smo rekli, da nam je teško govoriti i pisati istinu. Sada velimo: teško nam je već više šutjeti. U pohodu za slobodu, idemo sa Istinom, pa šta god dragi Bog dao i sreća junačka!, kaže Vjekoslav Maks Luburić, general DRINJANIN".

Piše: general DRINJANIN

" OBRANA " br. 28 1965 godine

Ovu gore citiranu izreku je general Drinjanin izrekao u novini "OBRANA" br. 28 1965. godine, u svojim opisima ili 15 nastavaka "**POVODOM SMRTI DRA. VLADKA MAŠEKA**" Ti opisi, svih 15, su izišli na portalu javno.com na stranici **HRVATSKA I USTAŠTVO**, prije 4/5 godine, dok je taj portal postojao. Ako netko iz povijesnih pobuda želi pronaći te vrlo zanimljive i povijesne opise, neka sam klikne na google **HRVATSKA I USTAŠTVO** i potraži na stranicama Prkos.com Otpors ili Domobran, jer se ne sjećam više pod kojim korisničkim imenom sam te opise iznosio. Svakako za tu svrhu i za potrebu, možete mi se javiti preko sandučića, i bit ću više nego sretan vam u tom pravcu pomoći.

HRVATSKA I USTAŠTVO (53) (Posebni prilog o Poglavniku, 17.06.2009)

11-01-2015 04:01 [#247](#)

[Boban-Otporaš](#)

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,356

HRVATSKA I USTAŠTVO (53) (Posebni prilog o Poglavniku, 17.06.2009)

Mi, naše pokoljenje, postigli smo najveće i najviše dobro za kojim je hrvatski narod toliko stoljeća težio. Postigli smo Hrvatsku. Poglavnik.

Ukazala se potreba da u ovom broju opišem kako je Poglavnik dr. Ante Pavelić umro u Madridu 28 prosinca 1959. godine.

(Tražio sam neke dokumente i pronašao nešto što je za mene vrlo interesantno znati, te mislim da bi i vas moglo zanimati, tim više da je Poglavnik dr. Ante Pavelić bio poglavar za četiri godine Hrvatske Države, tj. bio je hrvatski državnik, a državnicima se uvijek ukazuje velika počast prilikom njihove smrti i pogreba. Prolistati svjetsko javno pisanje povodom smrti dra. Ante Pavelića, ništa nećemo naći pozitivna, sve najgore, osim što je sve najbolje o Poglavnikovoj smrti pisao hrvatski državotvorni tisak u emigraciji. Zato mislim - s jedne strane - da zaslužuje da mu se na ovim stranicama na hrvatskom portalu javno.com za Hrvate donese, prevedeno sa španjolskog na hrvatski, zapis španjolskog svećenika Fray Miguel Oltra Hernandez, ofm., koji je bio uz Poglavnika kada je umirao, i - s druge strane - zaslužuje da se ovo donese upravo sada kada se spremamo osnovati ČASNU SUD protiv Poglavnika, na kojem bi se ustanovila njegova krivična djela, te ga okrivili ili oslobodili istih. Žao mi je da ovaj zapis nemam u originalu na španjolskom jeziku. Otporaš.)

PRIVILEGIJ VELIKIH LJUDI

Jednoga dana prije dosta godina, jedan novodošli Hrvat me prozvao "svojim konzulom" i prema običaju, pola u zbilji, pola u šali, nazvao me advokatom izgubljenih parnica...Kao vojnici nacija koje imaju toliko toga sličnoga u svojem žiću i svojim problemima, razgovarali smo o problemima iskreno i sa duhom franciskanske jednostavnosti, pa i sa veseljem. Problemi Hrvata, i Nijemaca i ostalih narodnosti, koji su dolazili u Španjolsku bili su identični. Obično se kaže, da se našlo "drugu domovinu". Pa ipak, unatoč svemu, našlo se je samo "drugu domovinu", nego se je ovdje našlo nešto i prave Domovine, jedne, autentične i čitave domovine. Hrvati, Nijemci i ostali narodi, ili većina njih, našli su nešto više nego pravo na azil, slobodu, život i sigurnost. Nešto više nego i samo milosrdje. Našla su se braća duha.

Vršio sam dužnost "konzula" najbolje kako sam znao i mogao, i u tom vršenju dužnosti "izgubljenih parnica" susreo sam se sa mnogo Hrvata najraznije precedencije. Bilo je radnika, studenata, svećenika, vojnika, intelektualaca, a medju svima dva zaista velika čovjeka: sarajevski nadbiskup (*dr. Ivan Šarić, evangelist i nadbiskup vrhbosanski, moja opaska, Mile.*) i Poglavnik.

Nadbiskup Sarajeva i mučenički kardinal Stepinac, jedan osobno prisutan, (*misli se na dra. Ivana Šarić, moja opaska, Mile.*) drugi u duhu, (*Misli se na kardinala Stepinca, jer je bio umro, moja opaska.*) dostojno su predstavljali mučeničku Hrvatsku pred 30 milijuna španjolskih katolika.

A onda je Poglavnik imao velikih poteškoća u Argentini. Tada je već, moralno i politički, naša dužnost bila pomoći Poglavniku. Mi nismo zaboravili, da su se u našem građanskom ratu, ovdje u Španjolskoj, borili oni isti komunistički šefovi, protiv kojih ste se i Vi, Hrvati, na čelu sa Poglavnikom borili. Mi smo znali da ste se herojski borili za svoju nezavisnost i svoju slobodu. Cijenili smo vaše žrtve i napore, cijenili hrabrost i vrline. Znali smo i za progone Kristove Crkve. Bilo je logično, da se povoljno riješi

problem vašeg šefa, Poglavnika. *(To je bilo poslije atentata na Poglavnika 10 travnja 1957. godine u Argentini, nedaleko Buines Aires, kada je Poglavnik imao poteškoća za ostati u Argentini i prijela mu opasnost da ga izruče Jugoslaviji, moja opaska, Mile.)* I mi smo taj problem riješili i Poglavnik je došao u Španjolsku, gdje je našao sigurnost, mir, i prijatelje!

Španjolska nije nikome zanierala svoje pomoći. Odmah nakon rata sa hrvatskim i njemačkim prijateljima stvorili smo list "ADELANTADOS DE SANTIAGO" (Vitezovi Svetog Jakova). Pomoglo se mnogim Nijemcima i Hrvatima, kako u Njemačkoj, tako i ovdje, u Španjolskoj, i svugdje, gdje je potrebno bilo. Da, bilo je vremena kada nije ni Španjolskoj bilo lako. Takova je bila politika i Španjolska nije mogla riješiti mnoge probleme, koje bi rada bila *(po svoj prilici "htjela", moja opaska.)* riješiti. Ali su Španjolci, osobno, naprema politici zauzeli pravi stav, i uvijek pomogli i u slučajevima, kada to nije bilo lako ...

Tako smo došli do časa, koji za sve Vas predstavlja prekretnicu: smrt Poglavnika. Tako se je i moje konzulstvo pretvorilo u "apostolsko konzulstvo", jer sam Vašem Poglavniku dao Zadnju Pomast (Viatico).

I ako je bio u životu **Gorostas**, bio je još više u svojim časovima. Umro je jedan veliki čovjek, veliki borac, obnovitelj Hrvatske Države *(zamislimo se ovdje malo, samo na trenutak, i sami sebi pretpostavimo da je Poglavnik bio neke druge narodnosti, Kinez, Afrikanac, Rus, Španjolac ili netko drugi osim Hrvata, koliko smo mi Hrvati plemeniti i zahvalni, ne bih se začudio vidjeti nazive ulica, naselja, spomenika i sl. imenom Poglavnik dra. Ante Pavelića. Ali, kada se radi o Hrvatima, zgnječi ga, satari ga, moja opaska)*, šef jedne organizacije, - i umro je kršćanski! Umro je čestito!

Poglavnik je zaista znao, da se približuje kraj. Htio je umrijeti čestito, kako se i dolikuje velikom čovjeku. Znao je umrijeti čestito i to neka služi na čast Hrvatskoj i Hrvatima! Imali ste šefa, koji je bio za života jak, borac, koji se predao Bogu ponizno, kako se dolikuje zaista velikima i jakima borcima. Dao sam Poglavniku Svetu Pričest i zadnju pomast (Viatico) u društvu jednog hrvatskog svećenika. *(Po svemu sudeći to bi morao biti fra. Branko Marić, Hercegovački franjevac od Širokog Brijega, moja opaska.)* I malo iza toga duša se rastala od tiela, koje je bilo umorno od tolike borbe, tolikih progona, tolikih nesreća, toliko nezahvalnosti.

Ali Poglavnik je opraštao i molio, da mu se oprost. Taj čin je bio najveći od svih u Njegovom dugom i napornom radu i životu. U času kada se duša rastavljala od umornog tiela, Poglavnik nije imao protivnika, nije imao neprijatelj. On je bio u miru sa svima: sa Bogom i sa ljudima.

Bio je velik u borbi, u životu, i bio je velik u času smrti. To je privilegij velikih ljudi.

Veliki narodi znaju cijeniti svoje mrtve *(da, cijeniti svoje mrtve ako se želimo svrstati u velike narode, ne velike po pučanstvu, nego veliki po duhu, moja opaska. Otporaš.)* velikane, znaju cijeniti zasluge svojih velikana i znaju opraštati i zaboravljati male stvari. Poglavnik je zaista velikan. Ali je bio čovjek, pa je logično, da je imao i svojih slabosti,

kao i svi ljudi, ali su vrline Poglavnika daleko nadmšile Njegove pogreške. Pred njegovim grobom valja misliti domovinski, ljudski i kršćanski.

Poglavnik je opraštao tražeći Mir Božji. Bog i Povijest, suditi će svima nama. Pustimo hrvatskom narodu i u skrajnjoj instanci Bogu, da kažu zadnju riječ. I tako dugo budimo razborni, pravedni i milosrdni sa svojim velikim ljudima, sa herojima.

Nemojte napustiti veliki put vječnosti, zaboravite sitnice.

Ako budete radili tako, vijerni svojoj vlastitoj veličini, imati ćete mnogo prijatelja u našoj zemlji. A vaš "Konzul" biti će sretan kad se približe časovi oslobodjenja Vaše Domovine,

Slava Poglavniku!

Živila Hrvatska!

xxxxxx

Ovo je izišlo u DRINI br. 2-3 1962 godine.

Nastavlja se.

Objavljeno: 17.06.2009. u 14:51h

sponzoras 17.06.2009 15:05 h

Kolega Otporaš cijenim vaš trud, no vaši citati su uzeti iz lista koji je tumačio ustaški pokret kao izrazito pozitivan događaj u hrvatskoj povijesti ... dakle mogu primijetiti da je sam list "Drina" prilično jednostran.

Naime, u procesu dokazivanja krivnje Paveliću mogli bi koristiti i izvore sa suprotne strane, a to svakako želimo izbjeći, jer težimo ka nekakvom objektivizmu, koliko god je to moguće ..

Moramo prvo svi zajedno prihvatiti činjenicu da ni među ustašama ni među partizanima nisu svi od reda bili ubojice, monstrumi i što ja znam ... generaliziranje je jako loš temelj rasprave o nekoj temi. Eto još jednom mogu navesti primjer svog pokojnog djeda koji se borio na strani nacista a zapravo on to nije nikada ni bio u njegovoj glavi.

Poslije rata nije bio ni komunist, niti zagovaratelj samostalnosti Hrvatske, niti je išao u crkvu (dok baka je).

Živio je svoj život mirno lišen takvih dilema, radeći i baveći se drvodjelstvom (bio je stolar i umjetnik). Kako njega svrstati onda, u koji kalup? Ima li potrebe ga svrstavati u bilo kakav kalup?

Želim reći da je teško govoriti u ime onih kojih nema, a koji su u grob odnijeli priče, svjedočanstva i iskustva.

Bilo da su bili ustaše, domobrani, komunisti, partizani .. puno tih ljudi bili su LJUDI, koje ne možemo i ne smijemo stavljati u žrvanj povijesti jer su se našli tamo u to vrijeme.

Ipak, ovdje govorimo o ljudima koji su ostavili trag u povijesti, o Paveliću, Titu ... i

ostalim vođama. Oni su ipak nosili veliki dio odgovornosti, ne samo za sebe već cijele narode.

Otporaš 17.06.2009 16:21 h

Sponzoraš bez obzira koliko vi cijenili moj trud, moji citati su uzeti iz knjiga onih koji su ih ili pisali ili sudjelovali u opisima, ili jedno ili drugo. Dakle, kako vi kažete, nisu jednostrani.

Nastojte se prisjetiti da sam ja prije par dana rekao da se ne može uspoređivati samo jugoslavenska gradja. Treba se uspoređivati i naša hrvatska iz dijaspore. Mislim da sam tako nešto rekao.

Moj dragi kolega sponzoras izgleda meni da ste vi jako dobro potkovani da u ovom nadolazećem procesu protiv Poglavnika dra. Ante Pavelica budete javni tužilac. Sve kada bi se i dogovorili da ništa ne donosimo ni sa jedne ni sa druge strane, mislim da bi baš tada taj proces bio jednostran. Jer ne zaboravimo jednu stvar. U 90% slučajeva Hrvati su još uvijek zaraženi idejama protiv svega što se odnosi na ideje NDH. To se je moglo vidjeti neki dan kada je ovaj na odlasku predsjednik polagao vijenac u Jadovniku ili slično, takozvanim žrtvama ustaštva. Dakle, njemu nije potrebno ništa čitati niti donositi. On i onakvi su oprana mozga, koji na svu žalost još uvijek svojim antihrvatstvom mnogo na mnoge utječu. Ako je jedan svećenik, i to stranac, Španjolac, na kojega bi mi svi Hrvati trebali biti ponosni što je imao priliku biti jedan od svećenika koji je bio nazočan na umoru jednog hrvatskog vladara/državnika, i o tome napisati svoje mišljenje svojim sugradjanima Španjolcima, zašto bi se to meni osporavalo prinijeti za one Hrvate koji nisu imali nikakva pojma o tome, da ipak nešto znaju o tome.

Sponzoras, od danas za nekoliko nadolazećih hrvatskih naraštaje, oni će bez sumnje želiti znati za ovo i bez ikakve sumnje dati kamokud pozitivnije mišljene o dr. Anti Paveliću, njegovu radu, njegovoj žrtvi za uspostavu Hrvatske Države, nego vi ili ja i mnogi drugi. Zato se ja želim požuriti da budem među onima koji će dra. Antu Pavelića ocijeniti kao jednog državotvornog Hrvata, među kojima iz dna duše želim i ja biti. Na svu žalost što to ne mogu reći za Tita i njemu slične, iako su i oni bili Hrvati bez državotvornih hrvatskih ideja. Samo, pretpostavke radi, zamislimo se da se nisu bili rodili ni Pavelić ni Tito, šta bi danas bilo od hrvatskog naroda. Usudjujem se reći da bi bili pravoslavni katolici, i tu i tamo negdje folklorni Hrvati. Za sigurno znam da to nije to što vi hoćete, poštovani kolega sponzoras.

sponzoras 18.06.2009 12:19 h

Dražavotvornost da! ali po koju cijenu? Da li prinošenje ljudskih žrtava možemo opravdati kao nužnost u stvaranju države?? Možda, no ne govorimo samo o palim borcima, vojskama koje su u tom procesu stvaranja države ginuli za svoju stvar, već o nevinim civilnim žrtvama ... Kako staviti poklanu židovsku, cigansku, srpsku i "nepodobnu" hrvatsku djecu u okvir "nužnih" žrtava državotvornosti? Kako uopće opravdati totalitarni sistem koji je nasiljem postizao državotvornost?

Čak i ako idemo tako daleko da opravdamo to kao sastavni dio rata, ustupke i prisilnu politiku nametnutu od strane Hitlera, kako bi se ostvarila državotvornost u ratnim

uvjetima ... gdje je onda ta ista spremnost na kompromis Ante Pavelića bila kada je trebao zaštititi narod krajem rata, kada su zapadne snage nudile savezništvo. Možemo li slobodno riječi da je u tom trenutku sam Pavelić svoj hrvatski narod predao u ruke onih koji su mu sudili, a znamo na koji način. A imao je izbora. Nije li to tada bila izdaja svojeg naroda i prepuštanje milosti i nemilosti neprijatelja? Ali neprijatelja kojeg je sam Pavelić izabrao da mu bude neprijatelj? gdje je onda bila ta njegova čuvena spremnost na kompromis. Znamo da Pavelić nije završio na sudu za ratni zločin, dok je hrvatski narod itekako patio radi njegove rasističke politike.

Još jednom je narod postao žrtva loših vladara i njihove loše politike. Stoga Ante Pavelić nikako ne može biti hrvatski vitez, heroj i junak ... već obični oportunist koji je u ključnom trenutku žrtvovao svoj narod a on sam dao petama vjetra. Tužno.

Domobran 18.06.2009 13:42 h

Sponzaroš kada bih ja mogao povratiti kotač povijesti unatrag, recimo, tamo negdje u početak rujna 1943. godine, kada je Poglavnik povratio sve silom date hrvatske pokrajine Italiji, ja bih bio najsretniji Hrvat na svijetu. Zašto bih ja bio najsretniji Hrvat na svijetu? Zato što se ne bih u mojem preko pola stoljeća emigrantskog života prepirao sa drugim Hrvatima koji, kao i ja ako ne i više, vole našu Hrvatsku. Prepirke su uvijek bile i ostale iste, evo, ovako, kao i mi danas: Zašto nije bilo ovako, zašto nije bilo onako, bolje bi bilo da je bilo ovako nego onako, itd. I, dragi kolega sponzoras, tih prepirka će biti sve dotle dok se na ta još uvijek živa pitanja (donekle) ne stavi završna točka. Tu točku do danas još nitko nije stavio, zato što se svak boji, iz nekog (neopravdanog) straha staloženo raspravljati o tome što nam je zajedničko, pri tome ne upirati prstom u one koji drugačije prilaze toj temi.

Sponzoras, iz vašeg gore opisa mogla bi se donekle sastaviti optužnica protiv Poglavnika dra. Ante Pavelića, jer u vašem opisu ima Podrobinjak dobrih ideja. Nastojimo ih zajednički proširiti do tog stupnja, gdje bi naši budući hrvatski naraštaji mogli pronaći, više-manje, odgovore na sva ta postavljena pitanja, budući da ih mi nismo imali, zato je na nama dupla dužnost da to učinimo. I, kad smo već kod toga da je Poglavnik bio suradnik Hitlera i Misulinija, zar i američki predsjednik Truman, Churchill i drugi Zapadnjaci nisu bili saveznici Staljina i s njim se slikali a da ih još nitko nije okrivio da su komunisti kao što su hrvatski neprijatelji okrivili Poglavnika i hrvatski narod da su ``fašisti" i da su ``nacisti". Prilažem ti sliku Churchill, Truman i Staljin za tebe i za sve one koji misle kao i ti.

PoZDravlja vas Otporaš.

14-09-2014 18:28 [#248](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Molim lijepo, sjednite u naslonjač, uzmite piće u ruke, kliknite na priloženi link i uživajte!

<http://kamenjar.com/pisma-vjekoslava-maksa-luburica-2/>

22-09-2014 21:22 [#249](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

DAJEMO IDEJE, NAPADAMO IDEJE I AKO TREBA PAST ĆEMO ZA IDEJE. TA IDEJA JE HRVARSKA DRŽAVA, kaže general DRINANIN.

(Naletih na ovo priloženo. Po datumu se može vidjeti kada je pisano. Ne znam tko je korisnik imenom "General Drinjanin". On je ovaj priloženi komentar poslao nekom komentatoru imenom "roker". Koliko ima istine ili ne istine u njegovu komentaru, ne znam niti ću u to zalaziti. Sve što bih ovoga puta rekao je to da je korisnik "General Drinjanin" sam priznao da su mu se ideje generala Drinjanina dopadale. Ja sam mu se javio da mi se javi kako bi mogli zajednički razviti dijalog o ovoj ša i drugim temama. Odgovora nije bilo. Otporaš.)

General Drinjanin 18.01.2010 - 14:56

@roker

General Drinjanin je ime kojim se potpisivao Vjekoslav Luburić kad je posljednjih godina života u emigraciji realizirao da je ustaški pokret jako pogriješio i kad se otvoreno kajao za sve žrtve koje su umorene od pripadnika ustaškog pokreta.

Nadalje, Max Luburić alias General Drinjanin meni osobno nije sam po sebi uzor ali mi je njegova ideja o pomirenju sinova i unuka ustaša i partizana misao vodilja kroz život. Ponekad imam odstupanja od tih stavova ali naravno da se podrazumijeva da nisam general a još manje "đeneral". Izgleda da na ovom portalu komentare piše i puno jako nepismenih ljudi jer ako misle da se ja potpisujem kao General Drinjanin i da sam još uz to i Srbin onda pojma nemaju o vlastitoj povijesti.

Kći Ante Pavelića zvala se Drina Pavelić.

Drina je rijeka koja je u našim umovima krajnja istočna prirodna granica koja nas razdvaja od Srpskog naroda u kojem su se rodili neki od najvećih zatirača svega što je Hrvatsko. Taj dio Srpskog naroda nam je nažalost i na njihov izbor vjekovni neprijatelj i to su sami odabrali. Danas kad im ponovo kao žrtve pružamo ruku pomirenja i nudimo Hrvatskim pravoslavcima da se konačno potpuno integriraju u Hrvatski narod njihov predsjednik Tadić pljuje na tu ruku pomirnicu i želi se uplitati u naša unutar politička pitanja. Nadam se da sam sa ovim svima koji nisu znali konačno utuvio u glavu što znači alias "General Drinjanin". I nadam se da mi vas par pljuvača konačno vjeruje da sam Hrvat po materi i ocu.

Dodao bih još i činjenicu da je Pavelićeva kćer Drina voljela jahanje i da je omiljenog konja zvala General Drinjanin, a isto tako se zove prvoklasno lipicansko grlo koje je sudjelovalo na olimpijadi u Ateni 2004. koje je predstavljalo republiku Hrvatsku u konjičkom sportu.

Jedino je razlika što se to grlo naziva General Drinjanin 2.

Ako još nekom od vas padne napamet da moj nick-name "Gen.Drinjanin" ima veze sa Srbijom onda se informirajte bolje pa bar u Google upišite moj i Luburićev nick i naučite nešto o našoj zajedničkoj povijesti. A od svih ustaških pokolja i zločina se ovim putem ograđujem i izražavam žaljenje.

Eto,tako je i Tadić rekao da nama i Bošnjacima doslovno izražava žaljenje za sve žrtve koje su nam nanijeli. Moje je bar iskreno.

Otporaš 23.03.2011 - 11:53

Znatiželja.

Želio bih znati pravo ime komentatora koji se potpisuje "general Drinjanin". General Drinjanin je u Obrana za prosinac 1968. godine, pet (5) mjeseci prije pogibije napisao, citiram: " Zato idemo vedro naprijed, i stupamo u godinu 1969. sa konkretnim nadama i bez ikakvih kompleksa. Ekipa Otpora će stići na cilj ([i stigla je 1990. idejom izmirenja hrvatskih Ustaša i hrvatskih partizana, moja opaska. Otporaš](#)), a sudbina nas pojedinaca može biti važna, ali ne sudbonosna. Zato i ne govorim o osobnim sudbinama, ne branimo se od napadaja, ne napadamo osobe, nego dajemo ideje, napadamo ideje i ako treba pasti ćemo za ideje. Ta ideja je: HRVATSKA DRŽAVA."

Javite mi se preko mojeg e-mail-a. Pozdrav. Otporaš.

01-10-2014 03:16 [#250](#)

[Bobani](#)

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

IZREKE MAKSA LUBURIĆA

Kaže Maks Luburić, general DRINJANIN, u pismu Peri Bilić Tutavcu 16 veljače 1963. godine između ostalog i ovo:

"...ne obazirite se na one, koji se ogradjuju od vojske i od akcije. Dolazi brzo vrijeme, pa ćemo im se zahvaliti, da su se od nas ogradili, kako mi to ne bi trebali napraviti. To je uvijek nezgodno, jer mi zaista želimo hrvatsku slogu. Ali mi je na želimo zato, da se međusobno tješimo, nego da provedemo revoluciju. (Kolinda Grabar Kitarović bi se trebala ugledati u ovu izreku i ne rabiti riječ "revoluciju", ali svakako može rabiti riječ "EVOLUCIJU" za hrvatsku slogu, mo. Otporaš) Zato nemojte gubiti vrijeme u uvjeravanju onih, koji su i krivi za sve ono, što se događa i koji su najviše pridonijeli našem ocrnjavanju, a danas hoće da nas upotrijebe za daljnja razračunavanja. Mi nećemo upotrijebiti naše energije, naš ugled za spašavanje onih koji su punih niz godina pašovali (ovdje riješ "pašovali" znači biti Paša, mo. Otporaš) nad hrvatskim obzorjem..."

Eto, čuli ste šta je rekao hrvatski VIZIONAR Maks Luburić, general DRINJANIN prije pedeset i jednu i pol godinu za one koji taru svojim "Pašalukom" hrvatski narod. To se odnosi na današnju politiku RH Ive Josipovića. Zato Kolinda Grabar Kitarović ima sve konce u rukama kako pobijediti na slijedećim predsjedničkim izborima.

Ova generalova izreka se može naći u knjigu "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA", Zagreb 2014., pogledati kronološki po datumima i naći ćete 84 i 85 stranicu pisma Peri Bilić Tutavac.

• Uredi • Odgovori • Podijeli ›

Avatar

Milan • prije jednog sata

Kolinda nemoj obilaziti oko istine i prikriveno istinu prikazivati. Hrvatski narod nije trpio i patio poradi "...komunizma, socijalizma i ustaštva ...", nego poradi jugoslavenskog partizanštva kojeg ti iz nekog straha ili još uvijek prikrivenoj lojalnosti propalom režimu nisi htijela niti spomenuti. Otrisi se prošlosti, digni glavu gore i uzdignuto gledaj i hodaj!, je moj savjet tebi. Jer "politika je dobra čorba ko' ju zna srkati", rekla je davno, još u prošlom stoljeću, Iva/Vičeka Boban, Gabrića svome

sinu Milanu kada se je ovaj počeo baviti politikom. Posluži se ovim savjetom, ako ti ureba.

• Uredi • Odgovori • Podijeli ›

01-10-2014 22:03 [#251](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

IZIŠLA KNJIGA U ZAGREBU "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA"

(Ovih dana je izišla u Zagrebu knjiga "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA" od 1952. pa do njegove smrti, (zadnje pismo pisao dru. Miljenki Dabi Peranić 18 travnja 1969. godine) 20 travnja 1969., od nekih tisuću i sto stranica, 18 slika itd. Neću govoriti o mojoj malenkosti da sam ja tu knjigu pripremio a Despot Institut izdao, ali želim reći da su sva ta pisma, njih preko pet stotina, nekoliko puta prošli kroz moje ruke; reklo bi se da bih ta misam mogao na pamet prepričati.

Sve što želim reći je to: Da bi svaki Hrvat(ica) i svaka hrvatska kuća trebala imati ovu knjigu. U ovoj knjizi se mogu pronaći mnoge mnogima nepoznate stvari, počevši od djetinstva Vjekoslava Luburić, njegova mukotrpnog hercegovačkog života, ubojstvo njegova oca, prisega na grobu njegova oca da će ga osvetiti i za Hrvatsku boriti, odlazak na Janka Pustu gdje je dobio konspirativno ime "MAKS", povratak u Hrvatsku 10 Travnja 1941., borba u obrani NDH, Jasenovac i druga Sabirna Mjesta, osnivanje Hrvatskog Narodnog Otpora na Ivan Planini u listopadu 1944., zadnji Zapovijednik HOS-a, povlačenje HOS-a prema Austriji, povratak u Hrvatsku, borba s KRIŽARIMA za Obnovu Hrvatske Države, ranjavanje, bijeg u drugu emigraciji, dolazak u Španjolsku, pokretanje HNO, tiskane časopisa "DRINA" za odgoj budućih hrvatskih časnika, dočasnika, čarkara i vojnika, brige oko Poglavnikova života u Argentini, razlaz s Poglavnikom, pripremanje Poglavnikova puta, dolaska u Španjolsku sa Padre Oltra, ženidba Maksa Luburića sa Španjolskom Isabelom Hernaidez 19 listopada 1953., povlačenje ili "zimski san" od četiri godine 1956-1960., ponovno pokretanje HNO, razdvoj od žene, prikupljanje živih snaga sinova Hrvatske kako iz redova bojnih, tako isto iz redova brigada, **PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA** koja je izišla u Istarska "DRINA" br. 3/4 1964., i mnogo drugih zanimljivosti. Ova knjiga se ne može čitati kao obične knjige ili romani. Ovo je naša hrvatska **BIBLIJA**, uzmeš jedno Evanđelje i čitaš, študiraš i sam sebi odgovaraš na svako slovo. Tako je i sa ovom knjigom: **"PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA"**. Uzmeš jedno pismo, ili dva, pročitaš, zastaneš, zamisliš se i sam sebe pitaš: jeli to moguće. I dolje niže priloženi opis treba usporediti s generalovim opisima iz tih burnih godina u vrijeme argentinske revolucije 1953/1955., kada su Poglavnik i mnogi Hrvati bili optuženi da su se borili na strani Perona a protiv pobune koju je pobuna vodila i na koncu pobijedila. Poglavnik je morao bježati a mnogi Hrvati su bili hapšeni i pohapšeni. Na osnovu tih događaja je general pisao mnogima i pisao Okružna Pisma Hrvatima diljem slobodnog svijeta. Sve se to može naći u ovoj knjizi. Tako je i dolje priloženi opis dra. Vjekoslava Vrančića je izvor dogodovština i situacije prema Hrvatima u Buenos Airesu i Argentini tog vremena. Otporaš.)

OVAJ OPIS TREBA USPOREDITI S OPISOM MAKSA LUBURIĆA U KNJIGI "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA" Otporaš.

Izvor: Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti, HAZUD, posted 22 travnja 2014. (Otporaš)

Izvjeshće dr. Vjekoslava Vrančića o lažnim prijavama i istragi povodom revolucije u Argentini protiv predsjednika generala Perona

POBJEDA ISTINE

1955. – 1956.

Izvjeshće dr. Vjekoslava Vrančića o lažnim prijavama i istragi povodom revolucije u Argentini protiv predsjednika generala Perona

Svršetkom prošle i počekom tekuće godine izdržao je Hrvatski Domobran jednu od najžešćih i najtežih borba u toku svoga četrdeset i pet godišnjeg opstanka, ali je zato mogao zabilježiti i jednu od najvećih pobjeda, koju ne smatra samo svojim uspjehom, nego uspjehom hrvatske narodne oslobodilačke borbe uobće.

Članovima Hrvatskog Domobrana u Argentini i drugim hrvatskim rodoljubima, razasutim diljem svijeta, koji su prošli kroz logore Austrije, Italije i Njemačke, poznati su otvoreni i podmukli pokušaji, da se uništi hrvatsku političku emigraciju uobće, a vodstvo i pripadnike Ustaše, Hrvatskog Oslobodilačkog Pokreta napose.

Dok su u godini 1945. svi hrvatski politički iseljenici bili jednako izloženi progonima komunista i njihovih zapadnjačkih pomagača, dotle su se poslije ti napadaji usredotočili uglavnom protiv vodstva i pripadnika Ustaše, Hrvatskog Oslobodilačkog Pokreta, na kojemu su se poslu našli u zajednici komunisti i drugi naši neprijatelji, koji, istina, pripadaju različitim skupinama, ali se oni brzo slože, kadgod treba pokušati naškoditi našem Pokretu.

U jednu od tih skupina pripadaju velikosrbi i njihovi malobrojni jugoslavenski orijentirani Hrvati.

U drugu skupinu spadaju neki bivši privremeni pripadnici našeg Pokreta, koji su u njega bili pristupili, kada su se u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj dijelile časti i visoki politički položaji, a napustili Pokret, kada je umjesto nošenja časti trebalo podnijeti borbu.

Pripadnici ove inače raznobojne skupine primili su u svoje labavo kolo i one Hrvate, koji su od prije bili protivnici našeg Pokreta, te djelovali unutar Komunističke Partije Jugoslavije, ili takozvanog Jugoslavenskog Narodnog Oslobodilačkog Fronta, bilo kao djelatni šumski partizani, bilo kao njihovi potajni jataci. Svima njima smeta sada hrvatski državotvorni program, umjesto kojega propovijedaju ostvarenje maglovite zamisli jedne nadnarodne Europe, u korist koje bi se narodi trebali odreći svoje pripadnosti, te stupiti u neodređen pojam „univerzalnog europejstva“. Ovoj skupini su se pridružili franjevci sa „Jose Ingenierosa“ kao i mnogi drugi.

To se evo i sada provadja protiv svih naroda.

Na otvorenom zajedničkom poslu našle su se sve tri skupine prilikom argentinske revolucije od 16. lipnja i 16. rujna prošle godine, kada su, dijelom samostalno, a dijelom u neprekrivenoj suradnji, optužili dra Antu Pavelića, vodstvo Hrvatskog Domobrana d.d., da su sudjelovali u paležu katoličkih crkava, da su pripadali argentinskoj borbenoj organizaciji „Alianza“, da su imali svoje vlastite oružane udarne jedinice, koje da su bile plaćene od bivše vlade, radi čega da su sudjelovale u oružanoj borbi protiv argentinskih ustanika.

Sve ono što najvažnije u toj lažnoj i ogavnoj klevetničkoj kampanji priredili su franjevci sa „Jose Ingenierosa“ koji je vodio dubrovački fratar fra Rado.

Nacrt o zatoru hrvatskog političkog vodstva u Argentini bio je izradjen već početkom 1955. godine, kada je postalo očito da će doći do otvorenog sukoba između oporbe i bivše vlade.

Nacrt je predviđao krivicu hrvatskog političkog vodstva u oba slučaja: o slučaju pobjede ili poraza bivše vlade, a išao je za tim, da se u svakom slučaju na optužene primjeni argentinski Zakon broj 4144 od 22. studenog 1902., koji je još na snazi, a predviđa izgon, odnosno prisilno ukrcanje onih stranaca, kojih držanje dovede u opasnost, narodnu sigurnost, ili naruše javni red.

Provedbu svih mjera povjerava Zakonopravnim oblastima, koje ga mogu promijeniti, kratkim putem bez drugog postupka.

Zato je već u mjesecu svibnju 1955. podnešena prijava oporbenim krugovima i argentinskim

crkvenim oblastima, protiv hrvatskog političkog vodstva, prijeka kojoj se oni nalaze u plaćenju službi bivše vlade, za koju da će se boriti s oružjem u ruci.

Neposredno nakon toga počeli su izlaziti letci, koji su u tom smislu optuživali Poglavnika dra Antu Pavelića i njegove sljedbenike. Te su letke sve priredili franjevci na čelu sa fra Radom i dali su ih dijeliti po katoličkim školama i župama. Kad je pak 11. lipnja 1955. Zapaljena zgrada Kongresa argentinska narodna zastava, isti su se naši protivnici pobrinuli, da u tadašnjem vladinom Glasilu „Democracia“ budemo optuženi da smo tom prilikom vršili ulične prosvjede u korist argentinske oporbe.

Poslije prve revolucije od 16. lipnja 1955. slijedili su novi oporbni letci protiv nas, u kojima se tvrdilo da smo na dan revolucije palili crkve, po nalogu vlade. Širena je i vijest od komunista, četnika i nekih Hrvata, pripadnika rečene skupine, da nas je poginulo 300, što je neupućena argentinska javnost primila pod istinu.

Nekoliko Hrvata istakli su se u širenju vijesti, da postoji popis od 20 Ustaša, koji da će nakon uspjeha revolucije biti pohapšeni i izručeni komunističkoj Jugoslaviji. Spominjali su i imena tih Ustaša, a onda su listu proširili na četrdeset osoba. Jedan od fratara sa „Jose Ingenieros“ podnio je prijavu koju je potpisao fra Rado.

Paklenska hajka počela je tek nakon uspjeha revolucionaraca, poslije 16. rujna 1955. a naročito nakon 20. rujna kada su pripadnici „Aliance“ pružili oružani otpor organima vlasti. Sa strane rečene skupine Hrvata proširena je odmah viest, da je tom prilikom poginulo 20 Ustaša, te da je Poglavnik dr. Ante Pavelić bio vojni podučavatelj rečene organizacije. Spominjali su i svote novaca za koje da je Poglavnik za to dobivao.

Tokom te večeri doušnik fratara M. Brodarić, doletio je u Palomar da ustanovi da li je Poglavnik te večeri bio kod kuće ili ne. Ovaj doušnik bio je oženjen sa kćeri pokojnog Ing. A. Pavelića, čija sestra bila oženjena za jednog brata Poglavnikovog oca Mile Pavelića.

Usljedio je poslije toga i prvi javni napadaj u argentinskom tisku nakon što su dvojica Hrvata pripadnika rečene skupine, posjetili jednog visokog državnog dužnosnika i podnijeli mu prijavu u rečenom smislu.

Sutra dan, dne 28. rujna izvršena je prva kućna premetačina u hrvatskom skloništu Calle Monte broj 2065, gdje je traženo oružje, koje da smo dobili od bivše vlade.

Dne 1. listopada 1955. dvojica pripadnika Revolucionarnog Argentinskog Vijeća, kojima je bila povjerena pred istraga na osnovu gore spomenute prijave, posjetili su u pratnji redarstvenika stan mlađe Poglavnikove kćeri Mirjane i zatražili da se sutradan prijavi jedan član Poglavnikove obitelji radi preslušavanja.

Tražnju je udovoljeno, te se je istrazi stavila na raspolaganje gdjica Višnja Pavelić, koja je bila preslušavana sat i pol.

Gospođica Višnja Pavelić zajedno sa Nikolom Popa, njih dvoje odvezli su se istražitelju u „Hrvatski Dom“ da razgovaraju sa dužnosnicima „Hrvatskog Domobrana“.

Neposredno nakon toga stavili su se istrazi na raspolaganje i članovi Starješinstva Hrvatskog Domobrana, Ing. Ivan Asančaić, dr. Vjekoslav Vrančić i Emil Klaić, koji su bili saslušani i prisutnosti gospođice Višnje Pavelić, velečasnoga Don Jure Zovka i rumunjskog izbjeglice gospodina Nikole Popa.

Iste večeri bila je opkoljena kuća Poglavnika po argentinskom oružništvu i učinjena je premetačina Avenia Marmoz 699 – naokolo (puni automobili oružnika u kojima su sjedila dva Hrvata.)

Dana 4. listopada 1955. Posjetili su Ing. Ivan Asančaić i dr. Vjekoslav Vrančić uredništvo povremenika „Esto Es“, u kome je bio izašao prvi javni napadaj na Hrvate, te im je uspjelo, da u slijedećem broju bude doneseno naše opovrgnuće toga ogavnog napadaja.

Dne 3. listopada izvršene su daljnje premetačine u kućama sliedećih Hrvata: dra Josipa Dumandžića, dra Ede Bulata, Josipa Sturmera, Marjana Brodarića, Josipa Subašića i Marijana Gudelja.

Traženo je oružje i premda ništa nije nadjeno, lišeni su slobode oni optuženi Hrvati, koje se je u taj čas zateklo kod kuće. Vršena je potraga za daljnjih 15, Hrvata, kojih točne kućne naslove prijavitelji nisu znali, pa su tako oni ostali na slobodi.

Od toga je časa „Hrvatski Domobran“ preuzeo obranu, te je u društvenim prostorijama uvedena tajna noćna služba, koja je trajala sve dok opasnost nije minula.

U sporazumu s Poglavnikom obratili smo se na hrvatska društva u svijetu s molbom za moralnu pomoć. Ova djelatnost povjerena je dr. Andriji Iliću u Londonu i Ivici Kriliću u Rimu, koji su je najsvjesnije izvršili.

Privremenom predsjedniku Republike Argentine generalu Lonardiju, uputili smo brzojav, moleći ga, da se osobno zanima za tok istrage, da se upravne oblasti ne bi zbog nepoznavanja prilika prenalgile u donošenju odluke. Sličan brzojav uputile su i sve naše argentinske organizacije.

Glavno Starješinstvo zahvaljuje i ovom prilikom svima onima organizacijama i pojedincima koji su nam pritekli u pomoć.

Četnički Jugoslavenski klub, komunistički agenti i nekoliko Hrvata iz spomenute skupine punili su argentinske novine napadajima na nas. Ove napadaje prenijele su novinske agencije unutrašnjosti i inozemstva.

Iz odgovora predsjednika Lonardija na naš brzojav saznali smo, kome je povjerena istraga protiv nas. Toga dana vodilo ju je Ministarstvo Mornarice.

Kada se gospođica Višnja vratila s preslušavanja i zatim nakon preslušavanja u „Hrvatskom Domu“, našla je opkoljenu kuću (zatvorena ulica) i oružnici sa strojnicama oko cijele kuće, te je nisu pustili unutra, dok to nije dopustio onaj koji je u međuvremenu „razgovarao“ s gospođom Marom i kćerkom Mirjanom.

Nakon nekoliko dana uslijedilo je hapšenje po noći, Poglavnika dra Ante Pavelića i gospođe Mare. Odvedeni su iz kuće u zatvor u mjestu St. Martin.

Višnja je uspjela u sred noći i sa brzoglasa jednog susjeda nazvati „Policia Federal“ i nakon dugog traženja dobila je na brzoglas pukovnika zvanog Comandante Gandi, koji je istražio po čijem nalogu je uslijedilo hapšenje i ustanovio da je to isto preko zapovjedništva vojničke Zračne Luke u Palomaru i komesarijata Žandarmerije „Cionidad Jardin“. Nazvao je smjesta Žandarmeriju u „San Martin“ te zatim posjetio tu Žandarmeriju i dao nalog da se smjesta Poglavnika i gospođu Maru vrati u Palomar u njihovu kuću. Zrakoplovno Zapovjedništvo imalo je paralelno nalog za hapšenje.

Obavijestili smo o tome velečasnog Otca dra Don Matu Luketa, koji je odmah zamolio, da bude preslušan u rečenom Ministarstvu.

Dne 18. listopada 1955. stavili smo se na raspolaganje istrazi u obavještajnom Odjelu toga Ministarstva. Rečeno nam je, nakon kraćega preslušavanja, da su stekli uvjerenje, da na nama nema krivnje, te da će nas brzoglasno obavijestiti, kome se moramo prijaviti.

Doznajemo isti dan, da je otklonjeno izručenje diplomatskim putem, jer ako stoje optužbe, koje su protiv Hrvata podignute, onda prestaje samo postupak Upravnih Oblasti, koje su na to prema postojećim zakonima mjerodavne.

Sve optužbe proti Poglavniku i ostalih Hrvata, Velečasni Don Mate Luketa ponio se tada junački i razbio sve te klevete i laži.

Dne 20. listopada primio je Poglavnik dr. Ante Pavelić jedno lijepo pismo od Vrhbosanskog Nadbiskupa preuzvišenog gospodina dra Ivana Evangeliste Šarića, u kome ovaj vrlo rodoljub preuzima moralno jamstvo za Poglavnika. Ovo pismo olakšalo nam je daljnju obranu u velikoj mjeri.

Pismo Vrhbosanskog Nadbiskupa dra Ivana E.Šarića.

Legitimnom Poglavaru Nezavisne Države Hrvatske.

Kao Nadbiskup hrvatski Bosne i Hercegovine, dižem svoj glas proti klevetama i optužbama koje su gore spomenuti neprijatelji bacili proti osobe Vaše ekscelencije – na koju djelatnost u korist katolicizma i svetih interesa Crkve, uzdižem se kao garant i branitelj u svako vrijeme i pred bilo kime.

Izjavljujem pred cijelim svijetom:

Da nikada Katolička Crkva nije bila toliko zaštićena i u svojim nastojanjima za širenje istine toliko zagaranirana kao za vrijeme Vaše vladavine.

Nadbiskup Vrhbosanski

Dr. Ivan E. Šarić

U međuvremenu slijedili su daljnji napadaji u tisku, koje mi pobijamo u granicama mogućnosti. U Argentini se u tu svrhu vrši sabirna djelatnost, koja – Hrvatskom Domobranu donosi oko 12.000.000 pesosa.

Dne 24. listopada javlja nam Ministarstvo Mornarice, da se moramo istoga dana prijaviti Vrhovnom Zapovjedništvu Oružništva, koji da je preuzeo, istragu protiv nas.

U noći 25. listopada 1955. Višnja zajedno sa šoferom Štefom Babićem, (ranije šoferom Poglavnog Županstva u Zagrebu), otpratila je Poglavnika i dr. Vjekoslava Vrančića na Glavno Redarstvo, gdje su razgovarali sa Glavnim Ravnateljem redarstva. Redarstvo u Argentini uređuje i po noći. Štefan Babić i Višnja čekali su u autu sa tužnim mislima, da li će se i vratiti? Babić je imao posudjeno auto od svoga šefa Talijana.

Toga dana prijavljuju se: Poglavnik i dr. Vjekoslav Vrančić, istražnom povjerenstvu, a onda samom Vrhovnom Zapovjedniku. Najprije je saslušao Poglavnika sam, a onda dr. Vrančića u prisustvu Poglavnika.

Bivaju pušteni na slobodu, jer im uspijeva uvjeriti Vrhovnog Zapovjednika, da ne kane napustiti Argentinu, jer se ničim nisu ogriješili o zakone i gostoprimstvo zemlje, a istrazi stojimo u svako vrijeme na raspolaganju.

Ovo je preslušavanje bilo odlučno u čitavom postupku protiv nas, te smo stekli uvjerenje, da se oblasti ne će prenaljiti u donošenju odluke.

Sutradan prijavili smo se po uputi Oružništva kod Glavnog Ravnatelja za Javni Red i Sigurnost, gdje nam je rečeno da ćemo biti pozvani ako to ustreba.

Naši hrvatski tužitelji brinu se međjutim, da napadaji izadju u hrvatskom iseljničkom tisku. Tako „Američki Hrvatski Glas“ iz Chicaga u svome broju od 30. studenog donosi dopis iz Buenos Airesa, datiran početkom mjeseca, dakle neposredno nakon podnošenja tužbe, u kome, se donosi točan sadržaj optužbe, kako je protiv nas podnesena. Jednako smo napadnuti i u druga dva glasila H.S.S. u „Hrvatskoj Riječi“, Belgija i „Hrvatskom Glasu“ Winipeg, Kanada i u „Danici“ Chicago.

Neki nestrpljivi pojedinci, za koje su pisaci stroj i zračna pošta, prava napast, šire iz Buenos Airesa čitav niz ogavnih laži, kojima neki Hrvati izvan Argentine nasjedaju, a drugi ih prihvaćaju kao dobrodošlo gradivo, koje se može upotrijebiti za osobne mračne ciljeve.

Napose je pisao i širio laži i podvale Vjekoslav Luburić iz Španjolske, a čemu svemu se službeno odgovorilo u novinama.

Početkom studenog, počinje konačno i formalna istraga protiv 40 Hrvata. Uhićena četvorica već su na slobodi od 17. listopada 1955.

Među prvima preslušani su Poglavnik dr. Ante Pavelić, dr. Jozo Dumandžić, dr. Vjekoslav Vrančić. Zatim slijedi preslušavanje ostalih, kao i oko 20 svjedoka hrvatske i srbske narodnosti. Istraga će potrajati skoro tri mjeseca i Zapisnici doseći ogroman obujam.

Bio je preslušan i dr. Milan Stojadinović i jasno u obrani svih optuženika, dakle Srbin.

Tisak je i dalje hranjen napadajima. Tek neznatan broj dnevnika drži se ispravno, te nas ili ne napadaju ili uzimlju u obranu. Izlaze četiri broja posebno osnovanog tjednika, kojega je glavna zadaća iznijeti protiv nas naj nemogućije izmišljotine, uz montirane slike.

Istragu ne zanima taj slučaj i ustanovljuju od koga je tjednik naručen i plaćen. Utvrđuje također, da je naručitelj platio za samo četiri broja 250.000 pesosa, a to je bio tada veliki novac.

Sudeći po onome, što smo mi platili za jednokratnu objavu našeg ispravka, otiskanog u jednom dnevniku računamo da je ova novinska kampanja stajala jednog od naših protivnika oko jedan milijun pesosa, ne računajući nagrade, koje su iz istog vrela dobili razni hrvatski i srbski agenti. Budući da smo bili optuženi ne samo kod argentinskih građanskih oblasti, nego i kod Crkvenih dostojanstvenika u Buenos Airesu i Rimu, zamolili smo i dobili audienciju kod crkvenih vlasti. Učinili smo to tek onda, kada je prošlo prvo formalno preslušavanje po oružništvu, te je dr. Vjekoslav Vrančić dne 16. studenoga 1955. bio primljen od jednog visokog rimskog Prelata, kojega je podrobno izvijestio o pozadini optužbe. Visoki dostojanstvenik bio je očito radostan, kada je saznao da se radilo o podmetanjima i neistinama.

Kada je koncem listopada prošla opasnost od izгона, odnosno prisilnog ukrcanja, koje je moglo biti ravno izručenju, sve se je naše nastojanje usredotočilo u suzbijanje novinskih laži. U tome radu pružili su Glavnom Starješinstvu veliku pomoć dr. Stjepan Hefer, Dr. Jozo Dumandžić, Stjepan, Miljenko i Jakov Barbarić, Emil Klaić, Marko J. mlađi i nada sve marljivi glavni tajnik Petar Krilanović.

Hrvatskom Domobranu uspjelo je zanimati za naš slučaj veliki Argentinski dnevnik „La Nacion“, a u čemu je izdašno pomagao član Domobrana Jure Ivanović.

Posebno zaslugom starješine ing. Ivana Asančaića, uspjelo nam je ući u dnevnik „Noticias Graficas“, a zaslugom dr. Vjekoslava Vrančića i Marka Jurinčića mlađi. U ugledne časopise „Esto Es“ i „Der Weg“.

Dok su nas strani listovi branili, dotle je u mjesecu prosincu 1955. izašao na nas napadaj i u „Hrvatskoj Reviji“, koja izlazi u Buenos Airesu, koju je vodio Vinko Nikolić i kompanija. Vinko Nikolić je otvoreno tražio od svojih čitatelja da mu šalju razne lažne optužbe na Poglavnika. Zahvaljujući čitavom muževnom nastupu Hrvatskog Domobrana, pobudili smo zanimanje i kod velikih sjevernoameričkih novinskih agencija.

„United Press“, koja je prenijela na svjetloisnu i zračnu vrpcu jednu veliku izjavu Poglavnika čiji je sadržaj objelodanjen u svjetskom tisku.

Osim iz Argentine primio je Hrvatski Domobran novčanu pomoć od sjeverno američke i australske hrvatske organizacije, pa im i ovom prilikom lijepa hvala.

Pogledavši sada unazad, možemo s pravom reći, da je ishod ove borbe svršio našom potpunom pobjedom.

Naš najveći uspjeh sastoji se svakako u tom:

- a) da među 4000 zatočenika u dobrom dijelu pravosuđu predanih osoba nema ni jednog jedinog Hrvata, premda je po optužbama izgledalo kao da smo mi bili glavni nosioci vlasti u Argentini.
- b) da je sada barem jedna vlada na Zapadu točno obaviještena o pravednoj borbi hrvatskog naroda.
- c) da je poslije istrage položaj sviju Hrvata u Argentini uzakonjen (legaliziran).
- d) da je hrvatsko političko vodstvo u Buenos Airesu izvršilo svoje „državljanstvo“, te se u probitku narodne stvari izložilo opasnostima i odklonilo napustiti zemlju, kako je to željela jedna strana bez obzira na štetu, koja bi tim postupkom bila narušena hrvatskoj narodnoj stvari i da možemo poručiti našem neprijatelju, da se ne bojimo njegovih novih podmetanja koja, kako saznajemo ponovo sprema u svojoj mračnoj duši.

Živio Poglavnik dr. Ante Pavelić
 Živjela Nezavisna Država Hrvatska
 Živjela Argentinska Pravda!

H R V A T S K A

Buenos Aires 25. srpnja 1956. g.

GODINA (Ano) X. Broj. (No) 14.(206)

Ovaj vrlo važan istinski događaj za tisak priredila:

Poetessa – Akademik HAZUD CH
Mirjana Emina Majić

This entry was posted i dopisi iz svijeta, povijest, pravosuđe, prenosimo and tagged ANTE PAVELIĆ, Argentinska Pravda, Buenos Aires, Emil Klaić, fra Rado, franjevci, H R V A T S K A, Ivan Asančaić, Ivan E.Šarić, Jure Zovko, Katolička crkva, Mate Luketa, Mirjana Emina Majić, Nikola Pop, Peron, Poglavnik, Štef Babić, ustaše, Višnja Pavelić, Vjekoslav Luburić, Vjekoslav Vrančić by tajnik.

02-10-2014 19:55 [#252](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

DOK HRVATI U EMIGRACIJI I HRVATSKOJ SLAVE NOVU GODINU, GENERAL DRINJANIN RADI

(Donosim ovdje jedno pismo generala Drinjanina svim Hrvatima na znanje odakle i kada je počela ideja "PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA". Ovo pismo general je pisao Povjerenicima Hrvatskog Narodnog Otpora, HNO za USA i Canadu. Pismo je pisano zadnji dan u godini 1964., dan i večer kada se svi narodi svijeta, sve kulture i sve religije svijeta vesele i pripremaju u društvu svojih obitelji i prijatelja proslaviti u velikom raspoloženju Doček Nove Godine 1965. Važnost ovog pisma je NOVA IDEJA U NOVOJ ETAPI U BORBI ZA OBNOVU HRVATSKE DRŽAVE. Izdavač i nakladnik knjige "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA" Zvonimir Despot u svom uvodniku je rekao kako su dr. Franjo Tuđman i Bruno Bušić bili opijeni idejama Maksa Luburića u pomirenju Ustaša i hrvatskih partizana. Otporaš.)

general DRINJANIN

31.XII.1964.

Povjerenicima u USA - KANADI

Dragi brate!

Vjerujem da ste dobili DRINAPRESS, jer sam ga na Vašu adresu poslao avionski radi informacije i kao Božićnu, Novogodišnju, Bajramsku i Ramazansku, Uskrsnu i Desetotravanjsku čestitku ... Nemojte zamjeriti, jer Vam nisam posebno čestitao. Ne stignem. Šaljem tih knjižica (ne znam o kojim knjižicama se ovdje radi, jer ih je bilo mnogo koje je general tiskao i mnogima slao, mo. Otporaš) na sve naše povjerenike, prijatelje i suradnike, pa ako se zagubila avionska neće paket, pa dajte onima, koji to nisu dobili.

Odmarat ćemo za koji dan i ISTARSKU DRINU. Ona je sadržajem i tehnički najbolje što smo do sada napravili. To ćete se i sami uvjeriti. Ta DRINA ima svoju **MISIJU**. Naprama nerazumijevanju, indiferenciji ili neprijateljstvu svijeta, naprama trećoj Jugoslaviji i četničkom nožu, naš je spas u vlastitim snagama, u spremi, znanju i u našoj moći manevra sa dijelom dojučerašnjih protivnika i neprijatelja. (Tu smo! Samo ova generalova izreka jasno govori da se mora poći novim putem, putem pomirdbe Ustaša i hrvatskih partizana, putem hrvatskog jedinstva, tako da sinovi istarskih i dalmatinskih partizana čiji su očevi bili prevareni, rame uz rame sa sinovima onih čiji su očevi bili u Ustašama, da si zajedno, pod istim hrvatskim borbenim stijegom i iz istog rova se bore za Hrvatsku

Državu. Mo. Otporaš.)

O tome ima u DRINI, skorom ćemo prijeći na OBRANU (novina i glavno glasilo HNO, mo) i spremam jedno "Pismo hrvatskim elitama", niz knjiga, koje prevodimo itd. To neka bude opravdanje za pomanjkanje korespondencije sa Vama, preko mora.

Evo Vam adrese brata Stipe Šege:

S. Šego, 2703. Princeton, CHICAGO, 16. ILL, USA.

Ja se nadam, da će on k nama na proljeće. Drago bih mi bilo s jedne strane da on obadvije glavne grupe prije dolaska, ili da bi se dopisivali i izmijenili misli sa kojim od Vas. Mi samo sa idejama i vlastitom žrtvom možemo izvršiti našu **MISIJU**. Znete da smo dobili legalnu dozvolu za rad u USA i da sazrijeva ideja za stvaranje naše središnjice za Kanadu u Torontu. Zato bi Stipe trebao doći sa konkretnim idejama, što bi mene odteretilo i osposobilo za druga polja.

Svršetkom godine 1964. osjećam potrebu da Vam kažem: **kada nebih imao dovoljno ljubavi za Hrvatsku i osvjedočenja u pobjedu ideja naše ekipe, Vaše držanje bi mi bilo dovoljno za zagrijati se i ići do kraja.** Dali smo primjer zrelosti ideja, i kolektivnog osvjedočenja i savijesti jedne ekipe. Vaša žrtva u radu, osobnom i zajedničkom nastupu, te stalnosti, je omogućila sve dosadašnje. Stipe je jedan od ekipe, bit će i drugih, i ulazimo u jednu novu etapu. (Ta nova etapa je svakako **PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA**. Pošto sam tada bio politički emigrant i živio u Parizu, bio jedan od pokretača širenja ideja hrvatskog pomirenja kojeg je zagovarao HRVATSKI NARODNI OTPOR, HNO, odnosno general Drinjanin, svjedok sam mnogih trzavica i polemika oko ove spomenute poruke izmirenja. Čak se je generala okrivljivalo da je skrenuo previše u lijevo, tj. u komuniste, mo. Otporaš.) Dokazat ćemo da smo išli polakše, ali jednim putem odgovornog, zdravog i matematičkog optimizma baziranog na vlastitim snagama, jedine koje ima naš narod za sad.

Svi Vi možete biti sretni jer ste imali u životu jednu misiju i dio u sklopu jedne ekipe koja će stići na Drinu, u Istru, i Boku. Hrvati vjeruju u nas, i početkom 1965. postajemo nada. Imamo i odgovornost. Hvala Vam!

Pišem Vam svima o ostalim problemima i svima stavljam na srce da izdržite, jer o Vašem radu ovisi kao i do sada skoro sva mogućnost funkcioniranja naše mašine.

Očekujući bratsku riječ, ideje, kritike, sugestije i bratsku ruku, odani Vam

general Drinjanin.

03-10-2014 02:00 [#253](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

ČESTITAM MILANE NA KNJIGI "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA"

ČESTITAM MILANE, klikni na priloženi link i uživaj.

Kamenjar Herc 8:07 PM Keep this message at the top of your inbox

To: Otporaš: froate@hotmail.com

<http://kamenjar.com/iz-tiska-je-izas...aksa-luburica/>

Čestitam i sretan sam što je knjiga izašla! Vjerujem da će mi Zvonimir poslati primjerak, a danas su se moji oduševili razglednicom iz san francisca! Iznimno im je drago a i meni!

Puno te pozdravljaju i gospođu!

Evo teksta, pa se čujemo kasnije

ZDS

03-10-2014 04:18 [#254](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

AKO MOGU NAKA NAS POMOGNU

general DRINJANIN

(Donosim ovdje jedno pismo generala Drinjanina, pisano rukom i bez potpisa. Pošto su mi neke stvari iz pisma poznate, onda za sigurno mogu tvrditi da je pismo pisano negdje ljeti 1963. Zašto kažem "ljeti" je zato što se je slučaj o kojem general piše dogodio u lipnju 1963. Otporaš.)

Dragi Vladek! (Vladek Šimunac iz Toronta, Povjerenik Otpora za Canadu, mo. Otporaš.)

Jučer sam Ti pisao. Idi kod Gagre (Ratko Gagro (1913-1975) predsjednik ogranka HNO Erik Lisak u Torontu, mo. Otporaš) i 5-6 povjerljivih i kaži im da moram povući ljude iz Italije i Austrije, koji su svi radili na granici tamo, da ih ne zahvati čistka, koju će provesti policija Italije, Austrije i Interpol.

Ako mogu neka nas pomognu materijalno. Nijedan čovjek Otpora nije pao i ne znam ništa sa HOP-om, ni Bratstvom. Naši su svi dobro i stižu ovamo. (Ovdje se radi o akciji Oblak/Tokić koja je došla iz Australije u lipnju 1963. godine, prošla kroz Europu (da ne nabrajam sve države) prema Jugoslaviji za dizati ustanak. Koliko mi je poznato da je u tu akciju bio uključen i TRUP, Tajni Revolucionarni Ustaški Pokret kojeg su članovi bili i u Parizu, gdje je od uha do uha kolala velika tajna za koju nitko nije smio znati, a ja nekako za nju saznao, mo. Otporaš)

Kocijan (ne znam za sigurno tko bi mogao biti taj Kocijan iako nagađam, mo.) je otišao iz Australije, ali k nama i na moj račun i ovdje je kod mene. Mogu novine sve pisati i izvještavati, ali našu su ljudi svi kod mene, u Španjolskoj i na sigurnom. Skupljam sve moje kompromitirane, granične suradnike da budu ovdje, jer će biti svašta!

Pokaži Gagri i ostalima pismo.

Grli Vas, voli Vas,

general Drinjanin.

03-10-2014 17:38 [#255](#)

[Bobani](#)

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Subject:MAKS LUBURIĆ NA STRANICAMA "DESPOT INFINITUS"

Date: Fri, 3 Oct 2014 10:43:13 +0000

NASLOVNICA

HRVATSKA POVIJEST

SVJETSKA POVIJEST

POSEBNA IZDANJA

IZDANJA VEČERNJEG LISTA

IZDANJA NAŠIH PARTNERA

Pisma Vjekoslava Maksa Luburića 1952.-1969.

299.90 kn 209.93 kn

Dodajte u košaricu

Broj stranica: Više od 1000

Fotografije: 18

Uvez: Tvrdi

Oznake: hrvatska povijest, Luburić, pisma.

Opis proizvoda

"U" vašim je rukama još jedno djelo iz naše biblioteke "Hrvatska povijest", ovaj put djelo koje spada u izvornu povijesnu građu, a to su originalna pisma Vjekoslava Maksa Luburića koja je on pisao i slao između 1952. i 1969. godine, kada je ubijen. Ovo nije knjiga o Luburićevom životopisu, ovo nije knjiga o njegovoj ulozi u NDH, ovo nije knjiga koja će raspravljati o njegovom političkom, vojničkom i emigrantskom putu. O tome će jednog dana izaći neka druga knjiga, u kojoj će se autor itekako trebati potruditi pozabaviti se svim aspektima Luburićeva života. Stoga ovdje nema potrebe iznositi niti najbitnije crte iz Luburićeva životopisa, jer su one općepoznate, a onima koje nisu lako se mogu naći na internetu ili u enciklopedijama.

Ovo je knjiga koja donosi Luburićeva emigrantska pisma iz vremena nakon Drugoga svjetskog rata. Ovo su pisma u izvornom obliku ovdje objavljena, kako bi bila polazište za daljnja povijesna istraživanja, kako o samome Luburiću, tako i o emigrantskim zbivanjima među Hrvatima u to doba u cijelome svijetu. I to je jedina svrha ove knjige, bez da ikoga veliča ili vrijeđa, bez ikakvog navijanja, ali i bez ikakvog skrivanja. Danas nam je, više nego ikad, potrebno otvoriti sve naše povijesne teme, o svemu raspravljati, istraživati, pisati, objavljevati, a nikako ne ponavljati stare pogreške, kad se desetljećima mnogo toga držalo pod tepihom, kad se mnogo toga nije smjelo objavljivati, istraživati, kad su mnoge teme bile jednostavno zabranjene, ili su bile strogo kontrolirane, i na taj način posve jednostrano obrađivane.

Mnogo se govori i piše kako je hrvatsko društvo ponovno ideološki jako podijeljeno. Drugi svjetski rat Hrvate je grozno ideološki rascjepkao, u građanskom ratu, čije posljedice osjećamo itekako još i danas. Ovo je knjiga koja bi trebala doprinijeti ozdravljenju društva jer donosi ideje koje je Luburić počeo zagovarati u emigraciji, a to je pomirenje ustaša i hrvatskih partizana. Dakako, Luburića se ne može izvaditi iz konteksta te ga samo promatrati kao emigrantskog aktivista, političara, pisca. Jer Luburić ne može biti ni na koji način odvojen od onoga što se zbivalo ratnih godina u NDH, a posebno u Jasenovcu, za koji se Luburić najviše veže. O tome ovdje nema smisla uopće početi išta pisati jer je to posebna tema, koja iziskuje puno prostora i poseban angažman.

Ali osim važnosti za istraživanje Luburića i emigracije, Luburićeva pisma važna su zbog još nečega, što je posebno važno za našu suvremenu povijest, ali i sadašnjost. Rekao bih čak, zbog toga su i najznačajnija, i zbog toga posebno vrijede biti objavljena kako bi bila dostupna svima. Spomenuo sam već da se Luburić u emigraciji zalagao za hrvatsko pomirenje, zbog čega se i razišao s Antom Pavelićem. Poznata je Luburićeva "Poruka izmirenja ustaša i hrvatskih partizana koja je objavljena u novinama "Istarska Drina", u 3./4. broju 1964. godine. Također je poznato da je Luburićevo štivo o pomirenju čitao i upijao Bruno Bušić, ali i da je na tome zdušno radio fra Dominik Mandić. I također je poznato da je Franjo Tuđman još za svojih disidentskih dana u Jugoslaviji čitao o Luburiću. Također se zna da je Tuđman krajem 80-ih bio na turneji po Kanadi te da je u Torontu, u dvorani "The Ontario Institute for Studies in Education", 19. lipnja 1987. održao predavanje pod nazivom "Politika hrvatskog nacionalnog izmirenja".

Stoga je više nego opravdano Luburićeva pisma objaviti hrvatskim čitateljima u izvorniku, kako bi bila dostupna svima za daljnja istraživanja. Ova knjiga i želi na tome ostati, a ne nikako biti na tragu bilo kakvih novih ideoloških podjela i sukoba.

Naš je cilj stremiti istini, i samo istini.

(Predgovor Zvonimira Despota)

Subject: ČESTITAM MILANE

From: kamenjar.herc@gmail.com

To: froate@hotmail.com

<http://kamenjar.com/iz-tiska-je-izas...aksa-luburica/>

Čestitam i sretan sam što je knjiga izašla! Vjerujem da će mi Zvonimir poslati primjerak, a danas su se moji oduševili razglednicom iz san francisca! Iznimno im je drago a i meni!

Puno te pozdravljaju i gospođu!

Evo teksta, pa se čujemo kasnije

ZDS

04-10-2014 03:02 [#256](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

"OBRAZLOŽENJE" - POVODOM KNJIGE "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA"

- OBRAZLOŽENJE -

U ovom obrazloženju u skraćenim oblicima najviše ćemo govoriti kako je došlo do ove knjige **PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA** i o nekim uočljivijim manjkavostima, tiparskim i pravopisnim pogreškama. Sve ostalo prepuštamo cijenjenim čitateljima i cijelom hrvatskom općinstvu.

Kako smo rekli u uvodu da smo htjeli izdati jednu knjižicu ili knjigu prigodom desete obljetnice pogibije generala Drinjanina, dakle 1979. godine, za koju svrhu smo prikupili novinskih članaka, raznih pisama, Okružnica i drugog potrebnog materijala za spomenutu svrhu. Prilike u kojima smo tada živjeli su nas spriječile te smo morali odustati od namjeravane nakane, naravno do daljnjega. Kroz sve to vrijeme zastoja imali smo priliku pregledati i pregledavati sva ta pisma Maksa Luburića koja smo posjedovali. Mnoga smo pisma po nekoliko puta pročitani, i što god smo ih više čitali sve više i više smo dolazili do uvjerenja da se ideja pok. Karla Sopte treba ostvariti kada je on meni rekao pred svoju smrt u Torontu 2001. godine: "...ja sada ovo tebi dajem, jer u tebe vjerujem. Ova pisma su pisana Hrvatima i za Hrvatsku. Na tebi je da Hrvate i Hrvatsku upoznaš s ovim pismima". Ta ideja pok. Karla Sopte nas je vodila i fala dragom Bogu ovim putem i za sada u ovakvom spiralnom obliku predajemo ove dvije knjige PISMA MAKSA LUBURIĆA Hrvatima na studiranje.

- Odmah dajemo do znanja - URBI ET ORBI - da ove dvije knjige: knjiga I i knjiga II su sastavni dio pisama Maksa Luburića koja smo mi imali i posjedovali a koja je on pisao svojim suradnicima. Kroz pisma će se vrlo uočljivo vidjeti kome je on ta pisma pisao i tko su mu bili najuži suradnici, i u dobru i u zlu. Svakako ovdje treba istaknuti i to da ove dvije knjige PISMA MAKSA LUBURIĆA treba usporediti sa sv. **BIBLIJOM**. Zašto? Jednostavno zato što se Biblija ne čita kao romani, dnevne vijesti, knjige, i novine, koje pročitaš i ostaviš ih po strani. **Biblija** se čita za studiranje i po potrebi svaki dan, jer je puna mudrosti, puna ljubavi, puna savjeta kako se očuvati, puna putokaza kako se održati kao jedna kršćanska zajednica, kako opraštati i iznad svega priznavati svoje vlastite grijeha, zablude i pogreške i to sve kroz ispovijed. Ista stvar je i sa ovim knjigama **PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA**. Čovjek u svakoj potrebi kada počme sumnjati sam u sebe, bilo u kojem pravcu, osobito hrvatskom nacionalnom pravcu, uzeti će ove knjige i tražiti ona pisma u kojima će on naći izvor za snagu, izvor za razumijevanja, izvor za opraštanja, izvor za čvrstoću i upornost, izvor nepokolebljivosti, jednom riječju: vjeru u sama sebe. Kao što je Isus, žedan i umoran od puta kroz Samariju i Galileju, sjedio na Jokovljevu zdencu u gradu Sikar-u, da mu neka žena Samarijanka dadne vode da se okrijepi (Ivan 4:6.7), tako će i čitatelji ovih knjiga **PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA**, tražiti u njima okrijepu i snagu u svojem putu k hrvatskom cilju. To je general posvjedočio svojom adresom: **"PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA"** koja je izišla u "ISTARSKA DRINA" br. 3/4 1964., kao i u svojem povijestnom govoru Hrvatima za Deseti Travnja 1968. godine, gdje je doslovno proročanski rekao: **"...Oni koji bi htjeli svoj rat, svoj bivši rat, proslijediti u ustaško partizanski rat, hrvatski rat među našim sinovima su IZDAJNICI HRVATSKE STVARI!..."**

- Naša originalna ideja je bila da preko jednog hrvatskog portala i njegova Forumu iznosimo ova generalova pisma, u originalu, bez ikakvih ispravaka, kako bi što bolje dali autentičnost samih pisama, gdje bi, s jedne strane, u svako pismo - po potrebi - mogli dopuniti i popuniti prazninu, spomenuti neka imena bez kojih pismo bi moglo, za današnje razumijevanje, gubiti na važnosti, kao i neke dogodovštine koje su falile u pismima. Mi smo bili u stanju dosta toga popuniti i na potrebna mjesta u pismima staviti odgovarajuća imena, jer smo na jedan ili drugi način bili upućeni na mnoge slučajeve o kojima general piše u ovim pismima, a s druge strane ljudi bi komentirali na pisma i možda donosili u svojim komentarima važnih informacija glede sadržaja ovih pisama.

Jedan naš zajednički prijatelj, osobito prijatelj sada pok. Zvonka Bušića, nam je savjetovao, i rekao bih preporučio, hrvatski portal Dnevno.hr. Kontaktirali smo Administratora po imenu (inicijale samo, P. M.) koji je jako bio oduševljen i dao nam zeleno svjetlo za iznošenje pisama. To je bilo prvog tjedna mjeseca travnja 2012. god.

- Počeli smo sa pismima, a najteže je bilo odlučiti se da li ćemo pisma iznositi kronološki, po datumima i godinama. Što god više smo mislili da iznosimo pisma kronološki, ipak smo došli na ideju pisma ne iznositi kronološki, jer da će biti kud i kamo interesantnije i zanimljivije za čitatelje pročitati danas jedno pismo, recimo iz godine 1952., a sutra iz godine 1961 ili 1969., itd. Zašto to i zašto tako? Mi smo tako mislili kako bi čitatelju dali priliku da se sam uvjeri kroz ova pisma u evoluciju Maksa Luburića.

- Već u prvih nekoliko pisama počeli su ljudi komentirati. Komentari su, sve u svemu, bili jako zanimljivi i pozitivni. Naravno da je bilo i onih žučljivih, što je i razumljivo, jer po onoj našoj hrvatskoj izrijeci: **Nije se rodio da je cijelom svijetu ugodio.** Bilo je i takovih komentara koji su tražili da prestanemo s pismima, jer da to više nije aktualno. Odgovorili smo jednome da su Maksova pisma uvijek aktualna toliko da bi mi, kada bi mogli, prepisali ih i prilijepili na nebo, tako da svaki prolaznik ih može vidjeti kao što se vide zvijezde, mjesec i oblaci, a svaki onaj koji govori hrvatski da ih može čitati.

- Jedan vrlo državotvorni Hrvat iz Livna nam se javio i upozorio nas da ima mnogo pogrešaka u pismima, te nas zamolio da ispravljamo pogreške u idućim pismima. Od tada smo ispravljali (po)neke pogreške s tim da nismo ispravljali korijenske riječi pravopisa NDH.

- Mi smo također ustanovili, čitajući Maksova pisma, nekoliko važnih stvari, a to su: da Maks skoro nikada nije pregledavao napisana pisma, jer za to nije imao vremena, da Maks u svojim pismima temeljito otkriva pozadinu razlaza **POGLAVNIK/LUBURIĆ,** da je Maks znao preko stotine pisama dnevno napisati i na pisma odgovoriti svojim suradnicima, da Maks nikoga nije isključivao iz redova hrvatske borbe, a da je svakoga uključivao.

- Što smo dalje s pismima izlazili vani, više su nam se ljudi javljali. Preko privatni, osobni, sandučića primili smo mnogo pohvala i, rekao bih, još više sugestija kako bi trebalo knjigu izdati. Mnogi su bili ideje da se pisma skaniraju i tako skanirana izda se knjiga, pa neka se čitatelji sami uvjere u autentičnost i vjerodostojnost Maksovih pisama.

- Pred Božić 2012. jedan vrlo državotvorni Hrvat iz Zagreba koji je redovito pratio **PISMA VJEKOSLAVA MKASA LUBURICA** na Forumu Dnevno.hr mi se javio s molbom da bi mi on vrlo rado htio pomoći skanirati sva Maksova pisma, ako sam ih ja voljan njemu poslati. Ja sam neka Maksova pisma preko pola stoljeća čuvao, te za mene je to bilo jako teško nepoznatu čovjeku tolika i važna pisma Maksa Luburića poslati. U nekoliko izmjena e-mail-a lijepo smo se sporazumjeli i kroz pisma uzajamno povjerenje stekli, tako da sam u veljači 2013. sve poslao tom dragom i nadasve požrtvovanom Hrvatu u Zagreb.

- Polovicom siječnja 2013. na putu za San Francisco primijetio sam preko mojeg laptop kompjutora da Foruma na portalu Dnevno.hr više nema, tako da više nisam imao pristup tim nekoliko stotina iznješanih pisama. Čim sam došao kući, javio sam tom Hrvatu od povjerenja u Zagreb. Ovaj mi je odmah savjetovao da ne gubimo više vremena, nego da skaniramo pisma i pođemo dalje sa skaniranim pismima. Tako je došlo da imamo ovo što imamo i što dajemo Hrvatima na čitanje.

- Prije nego smo se odlučili uvezati ova skanirana Maksova pisma u obliku spiralne knjige, tražili smo i druge načine, ali na žalost bez uspjeha. Što nama nije uspjelo, čvrsto vjerujemo da će

nadolazeći iza nas, s mnogo većom snagom, žarom i poletom, dovršiti ovo započeto i početno djelo, usavršiti, uljepšati i dotjerati ga kao djevojku za prekrasno vjenčanje, i tako dotjerano i u profesionalno uljepšano, dati Hrvatima na čitanje i studiranje.

- Pisma su skanirana i kronološki po datumima i godinama poredani. Neka nisu čitljiva. Mi smo se često služili očalama i povećalom. Ima nekoliko pisama kojima stranica ili više fale, što uopće nije toliko ni bitno za ovaj golemi pothvat.

- Mnoga pisma su kopije od kopija i samo dragi Bog zna koliko kopija koje pismo je imalo. Neka pisma prilikom kopija su bila zgužvana, krajevi smotani, crnilo se veliko pokazuje na nekim stranicama. Uzevši u obzir važnost ovih pisama, tih nekoliko nejasnoća neće nikako biti odlučujući činbenik u odgonetki tih nekoliko nejasnoća.

- Također ima nekoliko pisama gdje je general stavio povlaku olovkom ili penkalom s jednog ugla pisma na drugi. On je ta pisma slao Ratku Gagri u Toronto kao kopije odgovora pisama koje je general slao nekima a htio je svakako da Gagro zna što je general dotičnima pisao.

- Svaki čitalac ovih knjiga vidjeti će imena i prezimena s kojima je general surađivao. I ne samo to. Svaki pojedinac će se pitati, kao što smo se i mi pitali: kako je general mogao to sve po savršavati, kada je njemu, kao i svima nama drugima, dan i noć 24 sata. Odgovor bi mogao biti samo jedan: LJUBAV ZA HRVATSKU!; kao što je rekao Dr. Andrija Hebrang mlađi u svojoj predizbornoj kampanji za predsjednika RH 2009. godine: **DA SE JE MAKS LUBURIĆ BORIO ZA HRVATSKE INTERESE!**

- Mi smo nastojali prebrojiti ne bi li nekako došli do pravog broja koliko je puta u ovim pismima general napisao ime Hrvatska, bilo u imenici ili pridjevu, svejedno. Prešli smo preko dvije tisuće puta, pa se pitamo: kolika je to mogla biti velika ljubav da se je toliko puta spomenulo ime Hrvatska.

- Izvor pisama ovih dviju knjiga su najviše od: Ratko Gagro, Dr. Miljenko Dabo Peranić, Pero Tutavac, Ante Kršinić, Dane Jolić, pukovnik Ivan Štir, Štef Crnički, Rudi Erić, Igor Buljan, Mile Boban i drugi.

- Treba se također znati i spomenuti da je general imao mnoge druge kontakte i dopisivanja s mnogim drugim Hrvatima. Mi tih pisama nemamo. Spomenuti ćemo samo neka imena za koja znamo sigurno kojima je general pisao i sa kojima je on bio u izravnoj vezi: Srećko Rover, Stipe Brbić, Enver Mehmedagić, Mirko Meheš, Mirko Bušić, Vilijam Cecelja, Stipe šego, Mile Markić, Ivan Džeba, Dinko Šakić i mnogi drugi.

- Nadati se je da će ove dvije knjige skaniranih pisama Maksa Luburića potaknuti druge Hrvatice i Hrvate, a osobito one Hrvate - ili njihovu djecu ili unučad - koji još uvijek posjeduju bilo jedno ili više pisama generala Drinjanina, da ih dadnu onim osobama koje se budu bavile za izdavanje **SABRANIH DJELA I PISAMA vjekoslava MAKSA LUBURIĆA.**

- Mišljenja smo da bi za tu svrhu trebalo stvoriti jedan centar, središte, gdje bi ljudi mogli slati Pisma, Drine, Obrane i svaku napisanu riječ Maksa Luburića, generala Drinjanina. Mi za početak ovdje prilažemo jednu adresu gdje se traženi materijal može poslati i broj telefona gdje se može izravno dobiti odgovor.

- Adresa: 9411 Winchester Road, Austin Texas 78733, broj: (512) 832-7755, e-mail
adresa: froate@hotmail.com

- Svima se najiskrenije zahvaljujemo na razumijevanju s vrućom željom i velikim pouzdanjem da

ćete uživati u čitanju, studiranju, sugestijama, kritikama i širenju ideja ovih dviju knjiga.

- U to ime mi vas iskreno pozdravljamo s našim hrvatskim pozdravom: Bog i Hrvati! Za Dom Spretni!

- Priređivač: Mile Boban, Otporaš v.r.

- Želimo svima Sretan 73. treći hrvatski državni praznik Deseti Travnja!

- Želimo svima Sretan Uskrs! 2014.

PS:

Danas, mjeseca listopada 2014. godine kada su ove dvije knjige izašle u velikom obujmu jedne tvrdo uvezane knjiga i izlišla iz tiska u Zagrebu u naklada DESPOT INFINITUS, želimo svakoj čitateljici i svakom čitatelju slatki užitak ove knjige **PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURICA.**

Otporaš, Mile Boban.

Posljednje uređivanje od Bobani : 04-10-2014 at 03:08

05-10-2014 17:40 [#257](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

GENERAL DRINJANIN JE IZVOR SNAGE HRVATSKE DRŽAVOTVORNE UPORNOSTI

(Donosim ovdje jedno generalovo pismo u kojem se može iz njegovog pisanja saznati da mu se je prvo dijete, sin Domagoj rodio 1954. godine a ne kako se je to pisalo i ponavljalo 1955. Molim one koje ova tema zanima da to uzmu u obzir. I ja sam mislio da je Domagoj bio rođen 1955. godine. Otporaš)

general DRINJANIN

15.IV.1955.

Dragi brate ! (pismo je pisano suradniku Anti Kršiniću u Californiju, mo)

Primih pismo od 2.IV.1955. i hvala na dobrim željama i lijepim riječima. Ima u životu detalja, koji nam zaslađuju gorčinu današnjice, a ti detalji dokučivi su svakom čovjeku dobre volje. Hvala na svemu !

Žao mi je zaista, da nisi primio moje pismo od 20.I.1955. kao odgovor na Tvoje od 20.XII. 1954. u kojem si poslao dar Domagoju od 10 dol. i na čemu sam Ti se zahvalio i odgovorio na sve upite. Tako na pr. :

U pogledu onog iz Meksika (ne znam o kome i čemu se radi, mo) to je bila patka. Ljudi izmišljaju vijesti, onda tobože pripisuju nama. Radilo se zaista o planu, da se prebaci jedna osoba, ali Meksiko je čudna zemlja, ljevičari vladaju i da nije blizine same USA. bilo bi svašta. Odavde nikakva vijest ne izadje, ako je takove naravi, da se treba šutjeti. Niti se indiskretno postupa sa dobivenim

vijestima. Možete u tom pravcu biti mirni, mislim svi oni, koji su afektirani. Možete im to jamčiti. A ideju neku, koju nam daju, prenesemo i ako mislimo saopćimo u izvatku, kako bi misao vjernija bila. Ja sam Ti pisao, da sam neke Tvoje misli saopćio prvim našim ljudima, jer su misli zaista vrijedile. Ali ime nisam saopćio, ili jer nisam smatrao potrebnim, ili jer bi to učinio šifrom. Ne treba se bojati u tom pravcu.

Dogovori se sa Franom radi "DRINE". To činim radi komoditeta i radi posebnih razloga, da ne dobivaju ljudi odavde izravno. Ali ako želiš, slati ću izravno koliko i kako želiš, za Tebe i Tvoje prijatelje.

Znati ćeš da se Rude mora registrirati kao strani agent, a to su prihvatili službeno i Vitezovi (**Knights of Columbus = Columbovi Vitezovi**, je organizacija dobrovoljaca koji sve svoje napore čine besplatno, a moraju biti registrirani kod nadležnih vlasti kao **NON PROFIT ORGANIZATION**. Onog puta kada si tako prijavljen i registriran, smatraju te "stranim agentima" što, po mome mišljenju, nema nikakove špijunske veze, mo. Otporaš). Poslao sam im punomoć Otpora i Drine sa državnim žigom i sa tim će se legalizirati kod sudskih vlasti. Nema konsekvencija, a mi nemamo šta tajiti. Fran će te obavijestiti, jer vidim, da si išao k njemu.

U buduće piši na ovu adresu, a drago bi mi bilo da se interesiraš na pošti radi pisma, jer bi mi neugodno bilo, da se izgubilo. Od tamo se još izgubi, posebno ako ima u njemu šta, ili obrnuto, ne. Daj ga tražiti.

Ili Fran ili oni u Clevelandu imaju /Durr/ (**ne znam šta bi ovo /Durr/ moglo značiti, mo**) sve DRINE, ako išta fali dat će, ako nemaju piši šta i koliko i odmah šaljem, naravno redovnom poštom.

Topli pozdrav bratu Vidiću i ostalima. Mi dobro, Domagoj je čitavi momak, krasno napreduje i ne bi od Boga mogao šta ljepšega tražiti, nego mi je dao. Ja sam uvijek bio praktični katolik i to ostajem do smrti (**a ne kako ga je Udbaški agent i ubojica Ilija Stanić nedavno opisao u "seriji jugoslavenskih tajnih služba" da on, tj. general Drinjanin, nije išao u crkvu iako se je izjavljivao kao katolik. Za moj pojam biti "praktični katolik" kako general sam za sebe kaže, je vjerovati u Boga i moliti se. Kad smo kod ove teme, želio bih zamoliti sve one koji imaju priliku čitati ova PISMA MAKSA LUBURICA da pomno prate - ili ako hoće neka broje - koliko i kako često general spominje Boga, mo**), a to bi i svakom drugom toplo preporučio. Ne dam se odvesti na "katoličku" politiku, niti u "antiklerikalce" što je još gore, jer odiše poganskim duhom. Bez Boga nema ništa !

Naši u San Franciscu rade pomalo i znam da ćeš se vratiti od tamo zadovoljan. Fran je jedan odličan čovjek, kao i Maca, Kerment i ostali koje si upoznao. (**Ja sam živio u San Franciscu od prosinca 1969 do veljače 1983. godine. Neke osobe u San Franciscu i okolice koje general u svim pismima spominje sam osobno poznao. To su uglavnom bili stari doseljenici. Mi smo zvali one Hrvate "stari doseljenici" koji su došli u Ameriku odmah poslije WW1 ili neposredno prije. Osobno sam poznao Antu Kršinića i on mi je mnoge stvari dao u poklon, jer da njemu, čovjeku u godinama, neće više trebati. Pošto sam i ja sada čovjek u godinama i zahvaljujući današnjoj tehnici i kompjutoru, odlučio sam ovo staviti na ovaj FORUM hrvatski integralisti. Usput se želim javno zahvaliti Administratorima ovog FORUMA što su mi dozvolili nesmetano iznositi ova PISMA MAKSA LUBURICA.**

Za sve Hrvatice i Hrvate koji imadnu priliku ovo pronaći i čitati. Uživajte u ovim PISMIMA! Upoznajte Vaše prijatelje tako da i oni imaju priliku ovo čitati. Kopirajte i širite dalje. Naša hrvatska dužnost nas obvezuje da što više napisanog povijesnog materijala ostavimo našim hrvatskim budućim naraštajima. Osobito iz naše hrvatske političke emigracije, koja je često puta bila **BURNA I NAPETA, A I TRAGIČNA**. Naši hrvatski svećenici su odradili, s voljom i odlučnošću, svoj pastoralni rad, kako u crkvama gdje su se Hrvati okupljali svake nedjelje, svetkovine i prigode, tako

i u privatnim kućama. Da nije bilo našeg svećenstva, mnoge hrvatske obitelji bi bile potpunama izgubljene. Na športskom polju se je mnogo napravilo, i tu, kako smo mi to znali govoriti NA ZELENDOM POLJU promicalo se je naše hrvatstvo i rodoljublje. Moj prijatelj Dr. Marin Sopta je izdao u Zagrebi prije par godina knjigu **SVETI IME CROATIA**. On je u toj knjizi opisao svaku hrvatsku momčad i imena nogometnih klubova koje je nosilo samo i jedino **HRVATSKO IME**. Na političkom polju, usuđujem se reći, da se je najmanje napravilo, ili ako hoćete napisali. Jeli to zato da se ne bi nekome zamjerili, ili jednostavno po onoj staroj: **POLITIKA ME NE ZANIMA**.

Ja ću sa moje strane učiniti koliko mogu dok me još pamćenje i vruća želja drže a i dužnost obvezuje da nešto učinim za moju Hrvatsku i njene nadolazeće naraštaje. U protivnom će nas prokleti i osuditi kao lijenčine da im nismo - iz sebičnih razloga - ostavili dovoljno gradiva iz prošlosti, kako bi se oni mogli adekvatnije snalaziti u budućnosti. Mo. Otporaš)

Franko se sprema za rat. Sve je puno vojske, oružja i naprava. On zna Tita, i to je utješno za nas. Bio sam i ja i drugi predstavnici, zvani na viša mjesta i dvije nedjelje se je razgovaralo o budućem radu. Mi smo zastupani svugdje, i više nego drugi, jer je meni monudjeno mjesto savjetnika-stručnjaka za pitanje borbe protiv komunizma.

Mi ne odstupamo od našega : NDH na DRINI ! Bog i Hrvati ! Tu je sve rečeno i ja vjerujem da će se ostvariti. Mi moramo voditi rat na našem području, i dao Bog da snage i dostatne budu. Komunizam je zarazio Srbe i balkanski ološ i opet će protiv nas. I mi ćemo ići, ali za svoju državu ! Mi slobode ne možemo zamisliti bez nje (**Hrvatske Države, mo**) i zato borbu protiv komunizma vežemo uz svoju nacionalnu slobodu.

Učinilo se u zadnje vrijeme par odličnih koraka. Vjerujem da će se i Srbi svaki dan jasnije izražavati za Srbiju i ne Jugovinu. A to je velika stvar, jer su i oni razjedinjeni.

Uz bratski pozdrav
odani general Drinjanin.

11-10-2014 05:09 [#258](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Knjiga "Pisma Vjekoslava Maksa Luburića 1952.-1969." izašla iz tiskare!

Knjiga> Urednik 10/10/2014

U vašim je rukama još jedno djelo iz naše biblioteke "Hrvatska povijest", ovaj put djelo koje spada u izvornu povijesnu građu, a to su originalna pisma Vjekoslava Maksa Luburića koja je on pisao i slao između 1952. i 1969. godine, kada je ubijen. Ovo nije knjiga o Luburićevom životopisu, ovo nije knjiga o njegovoj ulozi u NDH, ovo nije knjiga koja će raspravljati o njegovom političkom, vojničkom i emigrantskom putu. O tome će jednog dana izaći neka druga knjiga, u kojoj će se autor itekako trebati potruditi pozabaviti se svim aspektima Luburićeva života. Stoga ovdje nema potrebe iznositi niti najbitnije crte iz Luburićeva životopisa, jer su one općepoznate, a onima koje nisu lako se mogu naći na internetu ili u enciklopedijama.

Luburic cover1Ovo je knjiga koja donosi Luburićeva emigrantska pisma iz vremena nakon Drugoga

svjetskog rata. Ovo su pisma u izvornom obliku ovdje objavljena, kako bi bila polazište za daljnja povijesna istraživanja, kako o samome Luburiću, tako i o emigrantskim zbivanjima među Hrvatima u to doba u cijelome svijetu. I to je jedina svrha ove knjige, bez da ikoga veliča ili vrijeđa, bez ikakvog navijanja, ali i bez ikakvog skrivanja. Danas nam je, više nego ikad, potrebno otvoriti sve naše povijesne teme, o svemu raspravljati, istraživati, pisati, objavlјivati, a nikako ne ponavljati stare pogreške, kad se desetljećima mnogo toga držalo pod tepihom, kad se mnogo toga nije smjelo objavljivati, istraživati, kad su mnoge teme bile jednostavno zabranjene, ili su bile strogo kontrolirane, i na taj način posve jednostrano obrađivane.

Mnogo se govori i piše kako je hrvatsko društvo ponovno ideološki jako podijeljeno. Drugi svjetski rat Hrvate je grozno ideološki rascjepkao, u građanskom ratu, čije posljedice osjećamo itekako još i danas. Ovo je knjiga koja bi trebala doprinijeti ozdravljenju društva jer donosi ideje koje je Luburić počeo zagovarati u emigraciji, a to je pomirenje ustaša i hrvatskih partizana. Dakako, Luburića se ne može izvaditi iz konteksta te ga samo promatrati kao emigrantskog aktivista, političara, pisca. Jer Luburić ne može biti ni na koji način odvojen od onoga što se zbivalo ratnih godina u NDH, a posebno u Jasenovcu, za koji se Luburić najviše veže. O tome ovdje nema smisla uopće početi išta pisati jer je to posebna tema, koja iziskuje puno prostora i poseban angažman.

Luburić

Ali osim važnosti za istraživanje Luburića i emigracije, Luburićeva pisma važna su zbog još nečega, što je posebno važno za našu suvremenu povijest, ali i sadašnjost. Rekao bih čak, zbog toga su i najznačajnija, i zbog toga posebno vrijede biti objavljena kako bi bila dostupna svima. Spomenuo sam već da se Luburić u emigraciji zalagao za hrvatsko pomirenje, zbog čega se i razišao s Antom Pavelićem. Poznata je Luburićeva "Poruka izmirenja ustaša i hrvatskih partizana koja je objavljena u novinama "Istarska Drina", u 3./4. broju 1964. godine. Također je poznato da je Luburićevo štivo o pomirenju čitao i upijao Bruno Bušić, ali i da je na tome zdušno radio fra Dominik Mandić. I također je poznato da je Franjo Tuđman još za svojih disidentskih dana u Jugoslaviji čitao o Luburiću. Također se zna da je Tuđman krajem 80-ih bio na turneji po Kanadi te da je u Torontu, u dvorani "The Ontario Institute for Studies in Education", 19. lipnja 1987. održao predavanje pod nazivom "Politika hrvatskog nacionalnog izmirenja".

Stoga je više nego opravdano Luburićeva pisma objaviti hrvatskim čitateljima u izvorniku, kako bi bila dostupna svima za daljnja istraživanja. Ova knjiga i želi na tome ostati, a ne nikako biti na tragu bilo kakvih novih ideoloških podjela i sukoba.

Naš je cilj stremiti istini, i samo istini.

(Predgovor Zvonimira Despota)

Naručite knjigu ovdje Luburić, Pisma Vjekoslava Maksa Luburića 1952.-1969.

12-10-2014 03:43 [#259](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

DINKO ŠAKIĆ, ZET GENERALA DRINJANINA, SAM O SEBI.

Dinko Šakić s nama je!

"Rođen sam od oca Mate i majke Anice 08. rujna 1921. godine, (umro 20 srpnja 2008. mo. Otporaš) u Studencima, kotar Imotski. Moji roditelji su 1923. godine s obitelji preselili u Bosanski Brod. Pučku školu završio sam kod časnih sestara u Bosanskom Brodu. Srednju građansku školu započeo sam pohađati u Slavonskom Brodu, da bi u listopadu 1934. godine bio trajno isključen iz srednje

škole, sa zabranom školovanja na području Kraljevine Jugoslavije, bez prava polaganja slobodnih ispita. Razlog za ovako drastičnu presudu tzv. "Kraljevine Jugoslavije" bio je u mom ponašanju i djelovanju. Naime, javno sam prosvjedovao protiv nasilja koje su vršili srpski žandari nad hrvatskim narodom u mom kraju, nosio sam hrvatsku trobojnicu, unatoč zabrani od strane režima Aleksandra Karađorđevića, odbijao sam pisati školske zadaće na ćirilici, te sam dijelio ustaške letke.

20.04. 1938. godine pristupio sam Ustaškom pokretu, te položio ustašku prisegu, zavjetujući se da ću se boriti svim sredstvima za ostvarenje samostalne i Nezavisne Države Hrvatske. Po proglašenju NDH, stupio sam u hrvatsku legiju, osnovanu za brzu vojničku izobrazbu u Brucku, na Leiti, u blizini Beča, gdje su nam vojnički instruktori, časnici i dočasnici bili uglavnom gradišćanski Hrvati. Nakon završene izobrazbe, vratio sam se u Zagreb i stupio u postrojbe hrvatske vojske, koja je bila u formiranju. 18. veljače 1942. godine dragovoljno sam stupio u redove Ustaške Obrane, kojoj je na čelu bio Maks Luburić.

U ožujku 1942. godine premješten sam na novu dužnost, u logor Stara Gradiška, također u administrativni odjel Upraviteljstva logora. U Staroj Gradišci sam jedno vrijeme bio i pobočnik zapovjednika logora. Na dužnosti u logoru Stara Gradiška ostao sam do konca listopada 1942. godine. Drugog studenog 1942. godine nastupio sam na novu dužnost u Radnom i sabirnom logoru u Jasenovcu, unatoč mojim zahtjevima za premještanje u borbene satnije. U međuvremenu sam promaknut u čin poručnika.

Dana 01. kolovoza 1944. godine, u Radni logor Jasenovac došla je u službeni posjet komisija Međunarodnog crvenog križa, koju je predvodio dr. Julius Schmidlin, švicarski Židov. O tom posjetu, dr Schmidlin je centrali Crvenog križa u Švicarskoj poslao pozitivno mišljenje o stanju i postupanju sa zatočenicima u logoru.

Na 31. prosinca 1944. godine oženio sam se sa Nadom, mlađom sestrom generala Maksa Luburića. U braku sa suprugom Nadom imam dva sina, Antu i Tomislava, kćer Marijanu, te unuke i praunike. Nakon povlačenja hrvatske vojske, u svibnju 1945. godine, pa sve do rujna 1946. godine, živio u Koruškoj, Austrija, gdje sam sa mojim šogorom, pukovnikom Jakovom Đalom čuvao Poglavnika. Desetog travnja 1946. godine, u Austriji mi se rodio sin Ante, kojemu je Poglavlak bio kum na krštenju.

Pošto sam nabavio potrebne osobne dokumente i dobio ulaznu vizu za Republiku Argentinu, sa suprugom, djetetom i jednom grupom Hrvata sam 1947. godine iz Genove otputovao u Buenos Aires. Do mog dolaska u Zagreb, Hrvatsku, 18. lipnja 1998. godine živio sam u Španjolskoj, Također, u rujnu. 1972. godine u Španjolskoj sam organizirao legalnu obranu hrvatskih otmičara, unatoč zahtjevima švedske vlade za izručenjem istih.

Posredstvom admirala don Luisa Carrero Blanco-a, general Franco mi je obećao da će, ako bude zbog političke situacije potrebno, otmičare osuditi i na 30 godina zatvora, ali da će ih pomilovati nakon tri mjeseca. General Franco je održao riječ. Aktivno sam sudjelovao u slanju oružja iz Argentine za hrvatsku vojsku, jer je Hrvatska bila pod embargom. Godine 1994. dobio sam Domovnicu i hrvatsku putovnicu.

Znakovito ja, da je mjesec dana prije mog službenog otkrića u Argentini, Okružni sud u Beogradu otvorio kazneni postupak protiv mene zbog ratnog zločina i genocida, a sve uz desetak "svjedoka", sve Srba i Židova iz Beograda i Niša, koji su, kao "očevici" mojih navodnih "zločina" davali izjave pred sudom u Beogradu, kao i na mom suđenju u Zagrebu. Dakle sve je bilo usklađeno između Beograda i stanovitih "domoljuba" u Zagrebu.

Moj proces ulazi u anale prijašnjih montiranih i monstruoznih procesa protiv nadbiskupa Stepinca i

dr. Andrije Artukovića. Nije mi dopušteno suočavanje svjedoka, koji bi pobijali navode navodnih svjedoka "očevidaca", a čiji iskazi su uzeti kao temelj za moju osudu.

Da, osuđen sam na 20 godina robije, bez poštenog suđenja, na način kao što su moj otac Mate, ubijen 1945. u Mariboru, i moj brat Ivica ubijen također 1945. u Zagrebu, kao i tisuće drugih nevinih Hrvata ubijenih bez suda i suđenja."

Dinko Šakić, Zagreb, travanj 2008

12-10-2014 16:15 [#260](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

KUPILI SMO TISKARU ZA POTREBE HRVATSKIH VOJNIKA

EDITORIAL " D R I N A "

Apartado 5024

MADRID - ESPANA

PEROM I MAČEM U SLUŽBI DOMOVINE

Hrvatski vojnici !

U ranijim okružnicama iznijeli smo naš načelni stav namjerama totalnoj mobilizaciji svih neprijatelja Hrvatske Države. Ima nas mnogo, koji smo voljni pristupiti totalnoj hrvatskoj mobilizaciji. Jedan dio rada mi smo preuzeli na sebe, a između ostalog i odgajanje hrvatskih vojnika u svehrvatskom, konstruktivnom, vojničkom duhu. Na nama je, da pripremimo stručno štivo, koje treba dati u ruke hrvatskim vojnicima u domovini i izvan domovine. To bi se postiglo tiskanjem vojničkog časopisa "DRINE" i posebnih vojničkih vježbovnika i stručnih vojničkih knjiga za čarkare, dočasnike i časnike, te za posebne grane oružja i zvanja. Ili da se izrazimo s malo riječi: da spremimo sebe i druge, duh i tijelo za naše zvanje i našu buduću misiju.

PRETVORIMO IDEJE U DJELA.

Ima nas dosta koji smo voljni i sposobni napisati povijest našeg rata, ali i iskustva istoga, jer će i budući rat, makar bio i atomski, biti ujedno i partizanski rat. Problem četnika i partizana neće riješiti ni Ujedinjeni Narodi a ni atomske rakete. Ta Srbi nam javno u svom tisku najavljuju odmazdu i klanje ako htjednemo ostvariti svoju Hrvatsku Državu, a mi to hoćemo i moramo učiniti. Ratovanje je umijeće i znanost, a gerilsko ratovanje je posebni kompleks pitanja, gdje sudjeluju i ratno umijeće i ratna znanost, i psihologija i politika, i niz ostalih činbenika.

Mi smo u zadnjem ratu, a i poslije rata, mnogo toga naučili. Pratimo i događaje poslije rata u hrvatskoj, ali i u stranom svijetu. I sada je zadnji čas, da sve naše znanje prtvorimo u priručnike, sveske knjiga. Tada će naše znanje i naša iskustva biti korisni novim generacijama, a i nama samima. Trebamo mnogo knjiga, časopisa, i mnogo tisuća primjeraka. I to treba dati u ruke hrvatskim vojnicima u domovini i u svijetu. Treba ideje pretvoriti u djela, ili su nekorisne za narod.

UZDAJE SE U SE, I U SVOJE KLJUŠE.

Mi smo u zadnja vremena izmijenili, pismeno i usmeno, misli sa mnogo hrvatskih rodoljuba.

Ogroman je dio voljan započeti korisnim, konstruktivnim radom i na našem, tj. vojničkom sektoru. Pa ipak smo ustanovili jedan kompleks, koji nam je, gotovo svima, zajednički. Svi mi očekujemo, da će eto Amerika riješiti sve naše probleme, da će jednostavno uviditi, da smo na pravom putu, da će se odreći Tita, pa u danom času i ostvariti nam Hrvatsku Vojsku, opremiti ju, i pomoći nas, da stvorimo demokratsku, ali i Božiju Hrvatsku Državu. To je sve lijepo i mi smo uvijek bili na strani antikomunističke i moćne Amerike, pa će ona, možda i vjerojatno i učiniti dosta toga u korist našu.

Ali Amerika mnogo griješi što misli, da se sve, pa i sloboda i krv, može kupiti i prodati, a mi griješimo, da naše želje konfundiramo (**pomiješati, mo**) sa stvarnošću. A stvarnost jest ta, da će nas Amerika pomoći kada njoj bude konveniralo, a učiniti će to ona a i ostali, ako mi dadnemo dojam jakih, sposobnih i spremnih boraca. (**Zar se to nije pokazalo i ostvarilo Domovinskim ratom?!, mo**)

Jake se pomaže, a slabe se tek sažalijeva. Na nama je da priredimo duh jedinstva među hrvatskim vojnicima, i da stručno spremimo naše borce, kao što je i na hrvatskim političarima i hrvatskim umovima, da politički teren bude pripremljen. Inače će nas novi rat zateći kao i g. 1917., kada smo bili tjerani u Jugoslavenske Legije, ili kao g. 1941-1945. kada nas je bilo i u Ustašama i Domobranima, ali i u Titovim "Narodno-oslobodilačkim" brigadama i legijama, i u Handžar divizijama, i na kraju u kolonama smrti. Ima mnogo problema, koje samo i jedino mi možemo riješiti.

DVA I DVA SU ČETIRI.

Nje problem samo u tome da shvatimo, da mi to možemo učiniti, nego u tome, da hrvatskim borcima u domovini i svijetu dadnemo mnogo tisuća primjeraka časopisa, priručnika i knjiga, odgojnog i stručnog sadržaja. I nije samo problem u tome, da mi to hoćemo, želimo i znademo izvršiti. Problem je i u materijalnim sredstvima. Ako rukopisi ne odu u tiskaru i ne budu tiskani, ostaje mrtvo slovo, mrtvi kapital. Ali tiskara košta mnogo novaca i mi taj novac nemamo.

Mi smo prije teretili sami sebe, i uži krug. U ostvarivanju plana kojega smo Vam predstavili treba mnogo više. U tiskanju zadnje "DRINE" dokazalo se, da problem treba na drugi način riješiti. Ne samo da je rad i papir mnogo skuplji, kao što ste to mogli ustanoviti i kod ostalih hrv. pokušaja, nego ako taj rad treba sprovesti grupa iz Madrida, treba u Madridu za to imati tehnička sredstva. A pomanjkanje tiskanja i odlazak nekih, koji su se tiskanjem bavili, stavili su nas pred nerješiv problem: tiskare uništavaju naša slova i svaki ih puta moramo iznova naručiti i duplo plaćati lynotip, kao što je to bilo kod izvanredne "Drine" u kojoj smo donijeli Načela Hrvatskih Boraca. A za mali broj knjiga, odnosno primjeraka, to je tako veliki izdatak, da bi tiskanje "Drine" ubrzo uništilo ekonomski one, koji ju izdaju. Morali smo se odlučiti: ili prekinuti svaki rad, ili kupiti tiskaru. Mi smo s vjerom u hrvatske vojnike donieli odluku i kupili tiskaru.

EDITORIAL "DRINA" U SLUŽBI HRVATSKIH VOJNIKA

Mi smo kupili tiskaru, preuzeli obveze naprama trećima, obvezali sami sebe na stalnu žrtvu, ali smo moralno obvezali i sve vas, one koji ste nas godinama bodrili, da neka se krenemo i mi, Vaši zapovjednici.

Mi smo stvorili jedno trgovačko poduzeće, koje će nastojati raditi kao i svako drugo, tj. zaraditi tiskanjem tiskanica, brošura, knjiga itd. za Vas i za bilo koga, koji nam je voljan rada dati. Poduzeće će tiskati i za to ubirati odnosnu protuvrijednost. A iz dobitka, ili iz dijela dobitka bi onda tiskali "DRINE", priručnike, propagandistički materijal na stranim jezicima o našim problemima itd.

Hrvatska društva, hrvatske skupine, stranke, grupe, novine ili pojedinci mogu nama povjeriti tiskanje letaka, brošura, izvješća, memoranduma, knjiga i mi ćemo to uvijek savjesnije i jeftinije tiskati nego stranci. Mi ćemo to i razaslati za Vaš račun na osobe ili mjesta, kako to zatražite. Centralni položaj ove zemlje dozvoljava nam, da to dobro, savjesno i sigurno izvršimo.

Mi bi taj rad naplatili po minimalnim cijenama da pokrijemo troškove, dobitak, ili dio istog bu upotrijebili za izravno vojničke ciljeve. Tako bi mogli pokrivati izdatke, koje nam je, već nemoguće pokrivati i tako bi mogli izvesti zadatke, koje inače nebi mogli izvesti.

DIONICE KRVI I DIONICE ZNOJA.

Mi se obraćamo onima koji su nam jednom povjerali svoje živote, svoju krv, kao i onima, koji su to sutra voljni učiniti. obraćamo se onima, koji su dali svoj obol u krvi, koji su za domovinu dali svoju DIONICU KRVI. Znači, da se obraćamo onima, koji imaju povjerenja u svoje zapovjedinke. Pa, zaključujemo logički, kada ste voljni dati i opet svoj obol u krvi, svoju svetu DIONICU KRVI, morate dati i dio svoga rada, ploda svoga znoja, DIONICU ZNOJA. (Upravo preko pola stoljeća kasnije, dakle 1962-2014., želio bih podsjetiti danas, skoro treći naraštaj, kako je tada bilo. Živio sam u Parizu, i bio vrlo aktivan u hrvatskom državotvorno radu. General mi je poslao 20 DIONICA, svaka 5 tisuća starih francuskih franaka, ili 50 NF, što je bilo otprilike dvije dnevničke po DIONICI. Ne sjećam se više koliko sam ih prodao, ali nisam mnogo. Izgovora je bilo milijun, samo da se ne kupe, a pred crkvom, poslije sv. Mise, masa Hrvata i nešto malo Hrvatica.

Sve uštirkano, uglađeno, od miline bi gledao tako divno uglađene Hrvate i Hrvatice, ali njihov negativni i škrti stav prema Hrvatskoj ih odaje tako mizerno, pa izgledaju kao da bi se njima trebala pomoć skupljati. Sjećam se kada sam u San Francisku 1976 godine sakupljao dobrovoljne doprinose za odvjetnike i obranu Akcije Zvonka Bušića i njegove petorke, jedna vrlo dobro poznata grlata osoba, Hrvat, je pred Crkvom u San Jose, pred svima rekla: Glave damo, novac ne damo, i mnogi su se oglasili na ovo. Mo. Otporaš)

Ako svaki od Vas prema svojim mogućnostima preuzme DIONICU ZNOJA, tj. kupi jednu ili više dionica "DRINE" dioničkog društva za promicanje hrvatskog tiska, postajete i vlasnici svoje tiskare, svog naknadnog društva. Ulažete, ali ne gubite svoj novac, a pomažete hrvatski tisak u tuđini, i posebno financirate borbu svog naroda, hrvatskih vojnika.

Vi možete kupiti jednu ili više dionica, a možete i Vas više, skupa, kupiti jednu dionicu i biti njen skupni vlasnik. Možete to učiniti izravno kod nas, a možete i preko Povjerenika Drine, možete i preko "Krug Prijatelja Drine", preko Društava, ili preko grupe posebno stvorenih od posjednika dionica.

ČIST RAČUN DUGA LJUBAV.

Na Vama je, posjednicima dionica, da upravljate dioničkim društvom koje će se legalizirati i biti vodjeno, kao i sva ostala društva. Na Vama je da delegirate svoje povjerenje na osobu, koja Vam se čini zgodnom. Na Vama je, da nadzirete rad dioničkog društva i odredite dokle se dobitak može upotrijebiti za opću stvar, recimo za tiskanje "DRINE", kako bi ova moga izvršiti svoju misiju. Na Vama je da stvorite grupe zainteresiranih, i da nadzirete dio Vašeg imetka, koji je utrošen u dionice "DRINE".

Znamo iz iskustva, da će biti hrvatskih vojnika ili ne vojnika, ali poštenih rodoljuba, koji će naš rad ometati. Bit će poštenih Hrvata, koji nam neće vjerovati. Tome je lako pomoći: neka dodju ovamo, sjednu u Upravu "DRINE" i odterete nas, a preuzmu odgovornost za rad prema svima Vama, prema vojnicima i budućoj Hrvatskoj Vojsci, prema svom narodu i prema forumu, kojega će hrvatski ljudi, prije ili poslije u emigraciji stvoriti da vodi hrvatsku sudbinu. Ima nas, koji ćemo im biti zahvalni ako nas odterete, jer bi mogli upotrijebiti svoj um u službi domovine i na drugi način, pomagajući njima i ostalima prema svojim sposobnostima.

Ima Vas, koji morate posvjedočiti, da smo Vas nukali, da nastavite s "Drinom" na drugom mjestu i sa drugim ljudima. Mi smo ti i javno učinili u letcima i zadnjoj "Drini".

Mi sada nudimo "DRINU" pa i dioničko društvo zato jačima, pozvanijima, a možda i pogodnijima.

Mora se biti pošten, pa to priznati. I tko još uvijek ne vjeruje, neka se uvjeri, - ili neka nas barem pusti, da izvršimo misiju mi koji se kupimo oko "DRINE".

Ima Vas na tisuće, koji ste od nas badava dobivale "DRINE" pa sada imate mogućnosti, da nas zamijenite. Otkupite dionice, i "DRINA" je Vaša. Samo poznati izdajnici, izrodi, neprijatelji naše stvari ne mogu biti posjednici dionica "DRINE" ni sam "DRINE", a svim državotvornim Hrvatima put je otvoren. Iskoristite ga. Nadzirite nas, zamijenite nas, ali ne pustite, da nam se zakrči put, jer je svehrvatski, državotvorni, konstruktivni, vojnički.

NAŠA JE VJERA NAŠ "SPUTNIK" I NAŠ "VOSTOK".

Bez vjere se ne može živjeti. Pa i oni, koji nas ubijaju radi vjere čine to zato, da nam nametnu svoju nevjeru. Mi moramo vjerovati u ono što radimo. Mi moramo vjerovati u konačni uspjeh jedne pravedne stvari, a naša je pravedna, poštena, zakonita i logična.

Čemu "DINA", čemo sve to, eno, pogledaj u nebo, reče mi jedan naš čovjek, pogledaj, kaže, kako ruski Sputnici i Vostoci kruže nebom. Sve će propasti, jer se slobodni svijet neće da brani od komunističke nemani, vele drugi. Eto, vele treći, ne možemo mi sa Srbima i komunistima, pa je najbolje pusti sve k vragu i ne žrtvovati vrijeme, um i sredstva.

Mi oko "Drine" vjerujemo u hrvatsku budućnost, kao i u bolju budućnost čovječanstva i slobodnog svijeta. I hrvatski narod će znati nama ili našoj djeci zahvaliti na trudu i povijest će znati ocijeniti našu žrtvu. hrvatski je narod prošao kroz mnoge bure, teško je stradao, ali je volja za životom bila jača i žrtva je uvijek bila plemeniti njoj, kako bi hrvatska zemlja stvarala nova pokoljenja, nove nade. Zato i sada, iako nam je svima dosta stradanja, žrtve i vjerovanja, izvršimo našu dužnost.

A onima, koji su izgubili sve, pa i vjeru, poručujemo: pa ako je zaista sve izgubljeno, da li ćemo moći onda pregoriti i ovu novu žrtvu, koji od vas traže vaši zapovjednici? Ako je sve propalo, šta će se izgubiti, ako se izgubi i Tvoja DIONICA ZNOJA u vidu Dionice "DRINE"?

UPOZORENJE.

Ako želite odkupiti jednu ili više dionica "DRINE" javite nam to. Vrijednost jedne dionice jest DESET DOLARA ili protuvrijednost, u bilo kojem novcu. Svaka dionica ima svoj broj, koji je naznačen na privremenoj dionici, koja će Vam biti uručena na mjestu, gdje uplatite, ili će Vam biti poslata preporučenom poštom izravno na adresu, koju nam naznačite. Sve ostalo ćete sami odlučiti, kao i to, da li dionice moraju biti nominalne, ili ne, kao i sve potrebno o djelovanju društva. Nećemo snositi odgovornost, ako ste nam poslali novce ili ček u običnim pismima. Najbolje je platiti u čeku, koji neka glasi na "Drinu". Svi će ti čekovi biti legalno unovčeni, a iznos uveden u blagajničke knjige i tekući račun "DRINE" u banci.

Povjerenici i Društva koja otkupe blokove od Deset Dionica, izdat će Vam dionicu i skupno poslati novce. Oni koji budu trebali svoju dionicu, jer su bez posla, jer imaju drugih razloga, dobit će svoj obol natrag kada god zatraže. Jedino zasada, ne možemo jamčiti u pogledu kamata, interesa, jer to pitanje morate riješiti između sebe, tj. između posjednika dionica. Imajte u vidu, da vršite jednu domovinsku dužnost, a ne gubite svoj uložak. Tražite obavijesti, mi ćemo Vam ih dati, ali ne duljite, jer se približavaju odsudni časovi. Nama, zaista, nitko ne može predbaciti, da nismo htjeli ili smjeli.

Bog i Hrvati !

U Madridu 3. IX. 1961. g.

Za "DRINU"

general Drinjanin.